

1973 பிப்ரவரி 6]

அறவுரைகள், சொற்பொழிவுகள் நடக்காதபொழுது, திருமணங்களுக்கு விட ஏற்பாடு செய்கிற முறையில் அந்தக் கோயிலில் அறவுரை மண்டபம் அமைத்து, அதைத் தொடங்கி நிறைவேற்றி, கோயிலைச் செம்மைப்படுத்தி, சிறப்பாக எல்லோரும் தமிழ் முறையில் வழி படுப்படியான முறையில் அமைப்பதற்கு தக்க வகைகளைச் செய்து, அதை எவ்வளவு விரைவில் முடிக்க முடியும் என்பதற்குத் திட்டங்கள், வரைகள் அல்லது வரை படங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கண்ணப்பன் : தலைவர் அவர்களே, பாதியில் நின்று போன திருமண மண்டபத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், குறளில் வந்திருக்கின்ற பண்புகளை எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் வரை படங்கள், ஓவியங்கள், இன்னும் பல நல்ல தெளிவுரைகளைக் கொடுக்கும் வகையில் கட்டிடங்கள், மண்டபங்கள் எழுப்ப வேண்டுமென்று வரை படம் தயார் செய்யப்பட்டு, அவைகளைப்பற்றியெல்லாம் திருப்பணிக் குழுவில் பேசி முடித்திருக்கிறார்கள். அதுவெல்லாம் சீக்கிரம் துவங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை தற்போது அலுவலாளர்கள் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் : வினாக்கள்-விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு.—ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உடுக்குறி (*)

அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

2. ஒற்றிவைப்புத் தீர்மானம்

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. 4-40 என். சுந்தரேசத் தேவர் கொடுத்துள்ள ஒற்றிவைப்புத் தீர்மானம் நாளைக்கு பி.ப. எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

3. ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. எல். பல்லாமன் அவர்கள் ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்துக்கான திருத்தத்தைப் பிரேரேபிப்பார்.

[1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திற்கு கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தைப் பிரேரேபிக்கிறேன் :—

“ That the following be added at the end :—

‘ but regret to note that no mention has been made—

1. about any concrete steps to bring down the ever rising prices of foodgrains and other essential commodities;

2. about any concrete steps to solve the unemployment problem in the State; and

3. about the unrest and frequent closure of the educational institutions.’

திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர் : மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இதை வழிமொழிகிறேன்.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, I beg to move the following amendment to the Motion of Thanks moved by my hon. Friend Thiru Kattoor Gopal :—

“ That the following be added at the end :—

“ but regret to note that the Governor's Address does not refer—

(1) to the Scheme of Afforestation which should be undertaken by the Government to meet water scarcity in the State;

(2) to the provision of more parks and tree-planted play grounds within crowded cities to counteract air pollution;

(3) to the provision of coastal roads to relieve congestion of vehicular traffic through towns; and

(4) to diversion of sewage in coastal towns into the sea by pipes laid underground.”

THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, I second it.

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திற்கு கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தை நான் முன்மொழிகிறேன் :

“ That the following be added at the end;

“ but regret to note—

(1) that the Governor's address does not refer to removal of anomalies in pay scales of Higher Grade and Secondary Grade Teachers;

1973 பிப்ரவரி 6]

[Thiru S. Muthuswamy]

(2) that the Governor's address is silent about the report of the One-Man Commission constituted under the Chairmanship of Thiru P. Sabhanayagam, I.A.S., Chief Secretary to Government;

(3) that the Governor's address is silent about the enhancement of D.A. to the teachers and N.G.G.Os. on a par with Central Government rates;

(4) that the Governor's address does not mention about the payment of salary to the teachers working in Municipalities;

(5) that the Governor's address does not refer to the payment of medical allowances to the teachers and N.G.G.Os.;

(6) that the Governor's address is silent about the payment of House Rent Allowance to all places;

(7) that the Governor's address is silent about the payment of G.C.A. to the whole of Chingleput district;

(8) that the Governor's address is silent about the payment of bonus for all the teachers and Government employees;

(9) that the Governor's address is silent about the constitution of Education Board."

திரு. எம். ராஜா அய்யர்: நான் இதை வழிமொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர்: ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி அறிவிப்புத் தீர்மானமும் அதன்மீதான திருத்தங்களும் அவைமுன் விவாதத் திற்கு வைக்கப்படுகின்றன.

* திரு. எல். பலராமன்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் எத்தனையோ கொள்கை விளக்கங்களைக் காண முடியுமென்று நானும், பொதுமக்களும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால், இங்கே ஆளுநர் அவர்கள் அறிக்கை, வெறும் புஸ் வாணமாக, கொள்கை விளக்கமில்லாத ஒரு அறிக்கையாக இருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, மிக வேதனையாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது. ஆண்டாண்டு தோறும். 1967-க்குப் பின்னால் எதை அவர்கள் கூறினார்களோ, அதையே தான் இன்றைக்கும் கொள்கைகளாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்று இன்று பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. அவசியமாக இன்று மனிதனுக்குத் தேவையானது விலை வாகிகள் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது. உணவு தட்டுப்பாடு இல்லாமல் கிடைக்க வேண்டும் என்பது தான் நம்முடைய ஆதாரபூர்வமான

[திரு. எல். பலராமன்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

கொள்கை. மனிதனுக்கு வேண்டியது உணவு, உடை, இருக்கை என்ற முறையில் உணவுப் பொருளின் விலை இன்றைக்கு எட்டாத அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்கு என்ன பரிகாரம் என்றால், ஆண்டு தோறும் கூறி வந்ததையே தான் இன்றைக்கும் ஆளுநர் உரையில் கூறியிருக்கிறார்களே தவிர, அதற்குத் திட்டவாட்டமாக மதிப்பீடுகள், கோரிக்கைகள் என்னவென்பது இன்னமும் கூறப்படாமல் இருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறோம். இன்றைக்கு விலை வாசிகள் ஓரளவு பெருவாரியாக உயர்ந்திருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நாம் வாங்கி உண்பவர்கள்தான். எத்தனை பொருள் வாங்கினாலும் அவ்வளவும் விலை உயர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. இதில், மத்தியில் உற்பத்தியாளருக்கும் உபயோகிப்போருக்கும் இடையே, விலைவாசி உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் இன்று கண்கூடாகக் கண்டுகொண்டிருக்கிறோம். மத்தியில் யாரும் உயர்த்தவில்லை. யார் கட்டுப்படுத்துவது, எப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது என்று பார்க்கும் பொழுது, இன்றைக்கு அதற்கு விளக்கமான கொள்கை இன்னமும் இந்த அறிக்கையில் காணவில்லை என்பதை நான் வருத்தத்துடன் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உணவுப் பொருள்களை விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களுக்கு இன்று கட்டுபடியாகிறதா என்று பார்த்தால், இல்லவே இல்லை.

பி.ப.
4-50

உணவு உற்பத்தி என்று கூறுகிறபோது, நெல்லை எடுத்துக் கொண்டால், கொள்முதல் விலை ரூபாய் 40 ஆக இருந்தாலும், அது உபயோகிக்கிறவர்களிடம் வருகிறபோது அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகிறது. இடையில் யார் அதனால் பயன் அடைகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, மிக்க வேதனையாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது. இதை நியாயமான அடிப்படையில் தேசிய உணர்வோடு சமுதாய வளர்ச்சியில் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிற நிலையில் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வருமுன்பு விலைவாசிப் போராட்டத்தில் இறங்கி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு போராட்டம் ஆரம்பித்தது. அந்தப் போராட்டம் இன்றைக்கு எங்கே இருக்கிறது என்று பார்த்தால், அந்தப் போராட்டம் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு எங்கோ மறைந்து விட்டது என்று தான் கூற முடியும். விலைவாசிகள் இந்த அளவிற்கு ஏறியிருக்கின்றன என்று பொதுமக்கள் சொல்கிற போது, எங்களால் அல்ல, மத்திய அரசாங்கம் தான் காரணம் என்று இன்று கூறுகிற நிலையில் தான் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறைக்க முடியாது. இந்த விலை உயர்வைத் தடுக்க வழி தேடாமல், மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது பழி போட்டிருப்பது நல்ல ஜனநாயக மரபு அல்ல

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எல். பலராமன்]

என்பதை உணர வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன். இதை அன்றைக்குக் கூறியிருந்தால், அன்றைக்கு போராட்ட நேரத்தில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகத்திற்கு முன்பு மறியல் செய்யாமல் மத்திய அரசாங்க அலுவலகங்கள் முன்பு மறியல் செய்திருக்க வேண்டும். அன்று மாநில அரசாங்கத்திற்கும் பங்கு உண்டு என்ற முறையில் தான் மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் அலுவலகங்கள் முன்பு மறியல் செய்தார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அத்தகைய போராட்டங்கள் இன்று என்ன நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை இங்கே விளக்கிக் கூறவில்லை. வளருகிற சமுதாயத்தில் விலைவாசி உயருவது என்பது நியாயமான நிலை தான். ஆனால் அவை திடீர் திடீரென்று உயரக் காரணமில்லை என்பதைப் பொருளாதாரம் அறிந்தவர்கள் உணருவார்கள். அந்த முறையில் சாதாரண ஏழைகள் வாங்கி உபயோகிக்கும் பொருள்களின் விலை உயர்ந்திருக்கிறது. நல்லெண்ணெய் விலை இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ரூ. 5.90 ஆக இருந்தது இன்று ரூ. 6.70 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. சாதாரண சேயக்காய் துள் போன்றவைகள் கூட ஜனவரி 1972-ல் ரூ. 1.85 ஆக இருந்தது இந்த அக்டோபர் மாதத்தில் ரூ. 4-30-ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. கடலைப்பருப்பு விட்டர் ரூ. 1.60 ஆக இருந்தது அக்டோபரில் இரண்டு ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. உளுத்தம் பருப்பு விலை ஜனவரியில் ரூ. 2.80 ஆக இருந்தது அக்டோபர் மாதத்தில் ரூ. 3.40 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. பொது மார்க்கெட்டில் ஒரு கிலோ சர்க்கரை ரூ. 3-10 ஆக இருந்தது தற்போது ரூ. 3-60 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. ஒரு ஆண்டுக்கு முன்பு பொது மார்க்கெட்டில் சர்க்கரை இரண்டு ரூபாயாக விற்கப்பட்டது. இந்த அளவில் விலைவாசிகள் பல சதவிகிதம் உயர்ந்து போவதைப் பார்க்கும்போது, இந்த சர்க்காரின் கொள்கைதான் இதற்குக் காரணம், ஒரு நிரந்தரமான ஸ்திரமான கொள்கை இல்லாததுதான் இது போன்ற சாதாரண மக்கள் உபயோகிக்கும் பொருள்களின் விலைவாசி ஏறுவதற்குக் காரணம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. சர்க்கரை வின்னியோகத்தில் பல சீர்கேடுகள், நிர்வாக ஊழல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. பொதுவாக பஞ்சாயத்திற்குக் கொடுக்கப்படுகிற சர்க்கரை கூட கிராமங்களில் 2 ரூபாய், ரூ. 2-10 என்று நிலைமைக்கேற்றவாறு விற்கப்படுகிறது. ஒரே ரீதியில் இல்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: எந்தெந்த ஊரில் இவ்வாறு விற்கப்படுகிறது என்று சொன்னால் நலம். இந்திந்த ஊரில் இப்படி இப்படி தவறாக விற்கப்படுகிறது என்று கூறினால், நடவடிக்கை எடுக்க ஏதுவாக இருக்கும். பொதுவாகக் குறை கூறுவதை விட்டுவிட்டு, உறுப்பினர் அவர்கள் புள்ளி விவரத்துடன் சொன்னால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து அக்குறையை நிவர்த்திக்க முடியும்.

[1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அளித்த பதிலுக்கு நன்றி. எங்களுடைய மாவட்டத்தில் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சர்க்கரை விலைகளில் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன என்பதை மாவட்ட வளர்ச்சிக் குழுக் கூட்டத்தில் புள்ளிவிவரத்தோடு கூறியிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அனுப்பிய பதிலைப்பற்றிச் சொல்லவில்லையே, மற்றும் எந்த ஊழல் யார் யார் இப்படி விற்கிறார்கள் என்கிற விவரம் கொடுத்தால், மேல் நடவடிக்கை எடுக்க ஏதுவாக இருக்கும். அரசு நிர்ணயித்த விலையில் விற்ப்புக்கு முடியும்.

திரு. எல். பலராமன் : ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பல தரப்பட்ட விலையில் விற்கப்படுகிறது என்பது எனக்குக் கிடைத்த தகவல். அதோடு அல்லாமல் ஒதுக்கப்பட்ட சீனியில் பஞ்சாயத்து மூலமாகவோ, அல்லது கூட்டுறவு மூலமாகவோ கொடுக்கப்பட்டதில் சரியாக விநியோகம் ஆகவில்லை என்பது பரவலாக பல மாவட்டங்களிலிருந்து தகவல். எனவே முறையாக மக்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்பதைக் கூறிக்கொண்டு வேலையில்லாத திண்டாட்டம்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்ற நிலைப்பற்றிப் பார்க்கும்போது, பரவலாக மாநில வட்டத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பட்டதாரிகள் போட்டியிடுகிற நிலை தான் இருக்கிறது. இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு கொள்கை ரீதியாக அரசாங்கத்திடம் என்ன கொள்கை இருக்கிறது என்று பார்த்தால், சற்றும் இல்லையென்று தான் இந்த அறிக்கை மூலம் காணப்படுகிறது. இதுபற்றி தினமணியில் கூட ஒரு விளக்கம் கேட்டு வந்திருக்கிறது. தலைவர் அனுமதி அளித்தால், அந்தப் பத்திரிகையைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : இது மாநில வழக்கம் இல்லை, ஆகவே வேண்டாம்.

திரு. எல். பலராமன் : ஒரு நிறுவனத்திற்கு பல பட்டதாரிகள் மனுச் செய்திருப்பதாகவும் அந்தப் பட்டதாரிகளுக்கு ரூபாய் 100 முதல் 110 வரை சம்பளம் கிடைக்கிற அளவில் கூட மாநில அளவில் வேலை வாய்ப்பில்லை என்ற நிலையைப் பார்க்கும்போது, அதைக்கண்டு பரிதவிக்கும் நிலைதான் ஏற்படுகிறது என்பதை இங்கே சுட்டிக்காட்டுகிறேன். வேலையில்லாதவர்கள் நம் மாநிலத்தில் மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் அதிகம் என்பதற்கு அரசாங்கப் புள்ளிவிவரம் சான்றாக இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. 1972 ஜூன் 30-ம் தேதி முடிய ஆந்திர மாநிலத்தில் வேலை தேடும் ஸ்தாபனத்திற்கு மனுப் போட்டவர் மெட்ரிக்குலேஷன் பால் செய்தவர் 575, எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர் 1,278, மலைஜாதியினர் 430, பின்தங்கியவர் 67

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எல். பலராமன்]

என்றும், மைசூரில் அவர்கள் முறையே 8,805, 688, 145, 11 என்றும், கோளத்தில் 7,447, 318, 145 என்றும் தமிழ் நாட்டில் அரிஜனங்கள் மெட்ரிக் படித்தவர் 662 என்றும், அதிலே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர் 2,223, மலை ஜாதியினர் 122 என்றும் இருப்பதால், மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் தமிழ் நாட்டில் 17,641 மெட்ரிகுலேஷன் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அது பல மடங்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் என்பதை மறுக்க முடியாது. இந்த அளவிற்கு அரசாங்கப் புள்ளிவிவரப்படி வேலை இல்லாதோர் எண்ணிக்கை பெருகிக்கொண்டு போகிறது என்பதைத் தான் பார்க்கிறோம். தொழில் வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்றால், அது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக, காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில், மதிப்பிற்குரிய மாபெரும் தலைவர் திரு. காமராசர் காலத்தில், இந்த வேலைவாய்ப்பு, தொழில் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது. அந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, இன்றைக்கு ஏழை எளிய மக்கள், பின் தங்கிய அரிஜனமக்கள் எல்லாம் படித்துவிட்டு வேலை பி.ப. வேண்டும், வேலை வேண்டுமென்று தேடி அலைபுட்போது, அவர்களுக்கு வேலை 5-00 வாய்ப்பு இருக்கிறதாவென்று பார்த்தால், இல்லை. நிலகிரி மாவட்டத்திலே ஒரு விஞ்ஞானப் படிப்பு படித்த பட்டதாரி ஒரு 'கேங்க்' கூலியாக இருந்தான் என்ற செய்தி அந்த நிர்வாகத்தின் தலைவரவர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பத்திரிகை வாயிலாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதுபோன்ற பட்டதாரிகளெல்லாம் சாதாரணக் கூலி வேலை, மண் எடுக்கக் கூடிய வேலை இப்படிப் பல வேலைகளுக்கு மனுச் செய்துகொண்டிருப்பதை இன்றைக்குச் சமுதாயத்தில் பார்க்கக்கூடிய ஒரு நிலையில் இருக்கிறோம். இன்று படித்த பட்டதாரிகள்தான் நக்சலைட்டுகளாகவும், மற்றைய புரட்சிகரமான, தீவிரமான திட்டங்களிலே, சமுதாயத்திற்கு விரோதமான செயல்களிலே ஈடுபடுகிறார் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாத ஒரு நிலைதான் அதற்குக் காரணம் என்பது தெரிகிறது. அதற்கு அரசாங்கம் நல்ல ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டவில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் மத்திய சர்க்கார் தான் என்று பொதுவாக மாநில சர்க்கார் குறைகூறக்கூடிய ஒரு நிலையைப் பார்க்கிறோம். மாநில சர்க்காருக்கு முழுப் பொறுப்பா அல்லது மத்திய சர்க்காருக்கு முழுப் பொறுப்பா என்பது ஒரு பக்கமிருந்தாலும், நாமும் இதை எப்படி நிவர்த்திக்கலாம், சமூகத்தில் ஏற்படக்கூடிய கேடுகளை நாம் எப்படி நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று தீவிரமாகச் சிந்திக்கவேண்டிய ஒரு நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதைக் கூறிக் கொள்கிறேன். மற்றும் மாணவர் களிடத்திலே இன்றைக்கு அமைதியில்லாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பெற்றோர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய மகன் பெரிய பட்டதாரியாகமாட்டானு, படித்துப் பெரும் புகழ் அடையமாட்டானு என்று ஒரு கனவு கண்டு, தங்களுடைய மகனை கல்லூரிக்கும், பள்ளிக்கும் அனுப்பும்போது, அங்கே கல்லூரி

[திரு. எல். பலராமன்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

களும், பள்ளிகளும் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் என்று திறக்கப்படுமோ என்கிற ஒரு நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிலையை அரசாங்கம் போக்குவது மிகமிகச் சாதாரணம். ஆனால் இதற்கு மத்திய அரசாங்கம்தான் காரணமென்று மாநில அரசாங்கம் கூறவில்லை. இதை எப்படி நிவர்த்திப்பதென்பதை இந்த அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும். எதிர்கால சந்ததியினர் நல்ல முறையில் படித்து, நல்ல பண்பாடு உள்ளவர்களாவதற்கு அரசாங்கம்தான் வழி காட்ட வேண்டும். அதற்கு பொது மக்களுடைய ஒத்துழைப்பைக் கோரியோ அல்லது எப்படி நிவர்த்திக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் அணுக வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத் துறையில் இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது, விவசாயத்திலே ரசாயன உரங்கள் பற்றாக்குறை இருக்கிறதென்று கூறக்கூடிய ஒரு நிலையை நாம் அறிக்கையிலே காண்கிறோம். அந்த அளவுக்கு இன்றைக்கு பசுமைப் புரட்சி, பசுமைப் புரட்சி என்று வெறும் விளம்பரத்திற்காகக் கூறக்கூடிய ஒரு வார்த்தையை, ஒரு ஸ்லோகனை நாட்டிலே கேட்டாலும், விவசாயிகள் மத்தியிலே காணவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். எங்களுடைய மாவட்டத்திலே கடந்த 4, 5 நாட்களாக மின்சாரமே முழுமையாக, இரவு பகலாக இல்லையென்பதைப் பத்திரிகையையிலாக அறிகிறோம். நானே கடந்த சனிக்கிழமை, அமாவாசையன்று இருட்டு எப்படியிருக்கும் என்பதை நான் சென்றிருந்த கிராமத்தில் அனுபவித்தேன். அந்த அளவுக்கு எங்கள் மாவட்டத்தில் மின்சாரமே இல்லாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எங்கள் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் மின்சாரத்தைக் கொண்டு கிணற்று நீரைப் பயன்படுத்தி விவசாயம் பரவலாகச் செய்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திற்கு அடுத்தபடியாக நெல்லை அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறார்களென்று வேண்டுமானால் எட்டளவில் பாராட்டிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அதற்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் மின்சாரம் தான். அதற்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்பது மிகமிக வேதனைக்குரிய விஷயமாகும். விவசாயிகள் எல்லாம் தங்களுடைய நிலத்தை காயவைத்திருக்கக் கூடிய ஒரு நிலையில் இருக்கின்றார்கள் என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த மாவட்டத்திலே மின்சாரம் இல்லையென்றால், விவசாயமே இருக்க முடியாதென்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்கு விரைவாக ஒரு பரிகாரத்தை இந்த அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக நகரப் புறங்களில் அலங்கார விளக்குகள் எரியும்போது, கிராமப்புறங்களில் அத்தியாவசியத் தேவையான உணவுப் பொருளின் உற்பத்திக்குத் தேவையான மின்சாரம் இல்லாத ஒரு நிலையைப் பார்க்கும்போது, மிக மிக வருத்தத்துக்கும், வேதனைக்கும் உரிய விஷயமாகத் தோன்றுகிறது. அதிலும் கிராமங்களில் மக்கள் இரவு

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எல். பலராமன்]

நேரங்களில் கூட, கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பது போல், மின்சார இணைப் பில்லாமல், இருட்டில் இருக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் நகர்ப்புறங்களில் மின்சாரம் வழங்கப்படுவது ஏதோ ஆடம்பரத் திற்காகத்தான் இந்த அரசு இருக்கிறதென்பதைக் காட்டுகிறது. அப்படிப் பட்ட ஒரு நிலையில்லாமல், விவசாய மக்களுக்கு இந்த மின்சாரத்தை வழங்கிடு மாறு அரசைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த இரசாயன உர விநியோகத் திலே ஊழல்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை நான் இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அமைச்சரவர்களுக்கும் தெரியுமென்று நான் கருதுகிறேன். எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில், பல ஊழல்கள் ஏற்கெனவே ஏற்பட்டன. அதையெல்லாம் ஓரளவுக்கு நிவர்த்தித்து, இன்றைக்கு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரவர்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு 25 கிலோ என்று விநியோகிக்க வேண்டுமென்று ஒரு உத்தரவைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த 25 கிலோ உரத்தையும், 'ஹை ஸ்டிப்ந் வெரைட்டி' என்று கூறக்கூடிய புது ரக நெல்லை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்குத்தான் கொடுக்கிறார்கள். மற்ற 'கார்' போன்ற பழைய நெல்லை உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகளுக்கு உரமே கிடைக்காதென்ற ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது, புதிய நெல்லைப் பயிரிடக் கூடிய விவசாயிகள் கூட, இந்த 25 கிலோவை வைத்துக் கொண்டு எப்படி விவசாயம் செய்ய முடியுமென்று கூறுகிறார்கள். விவசாயி களுக்கு வேண்டிய அளவுக்கு புதிய இரசாயன உரம் கிடைக்காததாலே, இருக் கின்ற பயிரும் அழிந்துவிடக் கூடிய ஒரு நிலையை நாம் காண்கிறோம். அந்த அளவுக்கு இந்த இரசாயன உரங்கள் தட்டுப்பாடு அங்கே ஏற்பட்டிருக் கின்றது. இந்த விநியோகத்திலே இருக்கிற ஊழல்களைப் பற்றிப் பல புகார்கள் அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்குமென்று கருதுகிறேன். அந்தப் புகார்கள் எல்லாம் மேலும். . .

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : தலைவரவர்களே, பொதுவாக ஊழல், ஊழலென்று சொல்வது நல்லதல்ல. இன்ன ஊழல் நடந்திருக்கிற தென்று சொல்லுங்கள். அதுவும் உங்கள் மாவட்டத்தில் தொடர்ந்து ஊழல் நடந்ததாகச் சொல்கிறீர்கள். யார் யார் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், நடவடிக்கை எடுக்கலாம். உரம் போட்டிருக்கிற விகிதப்படி எல்லோருக்கும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு உர விநியோகத்தைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். எல்லா மாவட்டத்திலும் சரியான அளவு இருக்கின்றது. அப்படி ஏதாவது தட்டுப்பாடு இருந்தால், உடனடியாக உரம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் எங்கே ஊழல் என்று கேட்டார்கள். அது மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்குச்

[திரு. எல். பலராமன்]

1973 [பிப்ரவரி 6]

சென்றிருந்ததால், வெளிப்படையாகக் கூறவேண்டுமென்று விட்டு விட்டேன். நமது மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் அவர்களுடைய ஊரிலே ஒரு 'பி. டி. ஓ.' கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். அவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கே ஊழல் நடந்திருக்கிறது. மேலும் பல ஊழல்கள் நடந்திருக்கின்றன என்பதைத்தான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மேலும் பல கிராம சேவக்குகள் இது சம்பந்தமாக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பல ஊழல்கள் இருக்கின்றன. விவசாயிகளுக்கு உரம் கிடைக்க முடியாத ஒரு நிலை அந்த மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்தமாதிரி நிலைமைகள் ஏற்படாமல் நல்ல முறையில், சீரிய முறையில் பணியாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 'விலைவாசியைக் குறைத்து, வசதியைப் பெருக்குவோம்' என்று மக்களிடம் கூறிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கையை அமல்படுத்துவதன் மூலம் விலைவாசியை என்றைக்குக் குறைக்கப் போகிறீர்கள், வசதிகளை என்றைக்குப் பெருக்கப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு, நான் கொடுத்த திருத்தத்தை வலியுறுத்தி, நன்றி கூறி அமர்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, என் தொகுதியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். என் தொகுதியில் ஏதோ உர ஊழல் நடந்ததாகவும், 'பி.டி.ஓ.' கைது செய்யப்பட்டதாகவும் சொன்னார்கள். அப்படி எதுவும் என் தொகுதியில் நடக்கவில்லை. வேலூர் தொகுதியிலே, செங்கம் தாலுகாவிலே 2 கிராம சேவக்குகள் உரத்தை விற்று விட்டார்களென்று, தென் ஆற்காடு கலெக்டர் மூலமாக, வட ஆற்காடு கலெக்டருக்குத் தகவல் வந்து, அந்தக் கிராம சேவக்குகளைக் கைது செய்து, 'சஸ்பென்ட்' செய்திருக்கிறார்கள். கைது செய்து நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஊழல் நடந்திருக்கிறதென்று சொன்னால், எதையும் விட்டு விடுவதாக இல்லை. அது என் தொகுதியில் இல்லை. யார் எங்கே இப்படி உரத்தைத் தவறுதலாகப் பயன்படுத்தினாலும், அரசால் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். இது விஷயத்தில் அரசு நயக்கக் காட்டாது. தவறு இருந்தால் சுட்டிக் காட்டுங்கள். குற்றத்தை மாத்திரம் தயவு செய்து சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம். எங்கு நடந்திருக்கிறதென்று சொன்னால், நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர்: ஆளுநர் அவர்களின் உரையின் மீது அதிகமான அங்கத்தினர்கள் பேச ஆர்வத்துடன் பெயர் கொடுத்திருப்பதால், மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது 10 நிமிட அளவுக்கு அதிகம் எடுத்துக்கொள்ளாமல் பேசினால்தான் இந்தக் குறிப்பிட்ட நாட்களில் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பளிக்க முடியுமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் பேரில், அவருக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து நண்பர் திரு. காட்டீர் கோபால் அவர்கள் சிறந்த சொற்பொழிவை ஆற்றினார்கள். ஆளுநர் உரையிலே என்னென்ன கஷ்டங்கள் நம்முடைய மாநிலத்தில் இருக்கின்றன, அதற்கு என்னென்ன பரிகாரங்கள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதைப் பற்றி ஒவ்வொரு அம்சமாக, விளக்கமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். முதலிலேயே மின்சாரப் பற்றாக்குறையைப் போக்க ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த மின்சாரப் பற்றாக்குறையானது மாநிலத்தில் இன்னும் 4 மாதங்களுக்குள் என்னென்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தப் போகிறதோ என்று கவலைப்படக்கூடிய ஒரு நிலையை என்னிடம் உண்டாக்கியிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு மாத்திரமல்லாமல், பருத்தி ஆலைகளுக்கும், நூல் ஆலைகளுக்கும் மின்சாரம் கிடைக்காததாலே, 'லே-ஆப்' என்கிற நிலை இருக்கிறது. ஆதலினால் நூல் விலை ஏறுகிறது. அதே சமயம் நான் பருத்தி உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயி, என்னுடைய பருத்திக்கு விலை கிடைக்கவில்லை. இதுதான் இப்போதிக்கிற நிலைமை. நேற்று திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, 80-ம் நம்பர் நூல் 100 ரூபாய் என்று இருந்தது, 3 வாரங்களுக்குள் 150 ரூபாயாகிவிட்டது. அதே சமயத்தில் விவசாயி உற்பத்தி செய்யும் பருத்தி விலையானது 20 ரூபாய் குறைந்து விட்டது. இப்படிப்பட்ட பல நிலைமைகள் இருக்கின்றன. நமது மாநிலத்தில் வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களிலும், கோவை மாவட்டத்தில் பொள்ளாச்சி தாலுகாவிலும் ஏராளமாகச் சாகுபடி செய்யக்கூடிய ஒரு நிலை, இந்த வருடம் பூச்சியம் ஆகிவிட்டதென்று இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக நிலக்கடலை என்னெய் விலையானது அதிகமாக ஏறிவிட்டதென்று 'மார்க்கெட்டிங் ரிப்போர்ட்' டில் தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வேகமாக ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. அது பி.பி. சாதாரணமாக மக்கள் உபயோகிக்கின்ற சாமான். அதை எப்படி உணவு அமைச்சர் அவர்கள் மக்களுக்குக் கொடுத்து சரி செய்யப் போகிறார் என்பது எனக்கு ஒரு வினாக்குறியாகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அது மாதிரியாக பருப்பு வகைகள் அங்கு இருந்து வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பருப்பு வகைகளை எப்படி சாதாரண மக்களுக்கு விநியோகம் செய்வது? சாதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால், உளுந்துதான் எங்கள் பக்கத்திலே நன்றாக விளைகின்றது. 60 படி மூட்டை உளுந்து இன்று 200 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. அதனாலே ஒரு படி உளுந்து 3½ ரூபாய் விலையாகிறது. அவ்வளவு உயர்ந்த விலையிலே விற்கப்படுகிறது. ஆனால் மற்ற பருப்பு தானியங்கள் எதுவுமே இந்த வருஷம் விளையவில்லை. அப்படி இருக்கின்ற நேரத்திலே, வட இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வருகின்ற தானியங்களைச்

5-10
பி.பி.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1973 பிப்ரவரி 6]

சரிவர வினியோகம் செய்கின்ற ஒரு முறையை நீங்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தச் சமயத்திலே சமீபத்திலே ஒரு சர்ச்சை எழுந்தது. இந்த உர வினியோகம், சர்க்கரை வினியோகம் சம்பந்தமாகப் பல தப்புகள் நடக்கின்றன. அதைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தால், நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். நான் மார்க்கெட்டிங் சொஸைடித் தலைவரை இருந்து 6 பஞ்சாயத்துக்களுக்கு உர சப்ளை செய்திருக்கின்றேன். என்னிடத்திலே யார் யாருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று விவரம் வருகிறது. அதன்படி 'சப்ளை' செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு சொஸைட்டியும் எடுத்துச் சென்றுவிட்ட பிறகு, கிராமத்தில் மூட்டை வந்து சேரவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். உண்மையாக, குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், இரண்டு டன் கேட்டால், அங்கே கொடுத்து விட்டோமென்று ஏதோ கணக்கு எழுதிவிடுகிறார்கள். குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், எங்கள் ஊருக்கே சென்ற மாதம் நான் 2 டன் யூரியா, 1 டன் நைட்ரேட் போட்டேன். எங்கள் ஊருக்கே வரவில்லை. என்னைப் போன்றவர்கள் 'கம்பளையிண்ட்' செய்துகொண்டிருப்பது நல்லதல்ல. மாவட்ட ஆட்சியாளர் அவர்களிடம் சொன்னேன். அதற்கு ரெகமென்டேஷன் பண்ணுவது என்று ஒரு திட்டம் போட்டார். அதிலே கூட எவ்வளவோ ஊழல்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதையெல்லாம் நம் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். சென்ற மாதம் அவர் மதுரைக்கு வந்தபோது, எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, தங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி, இந்த ஊழல்கள் விஷயத்தில் ஏதாவது செய்தார்கள் என்றால், கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுப்பேன் என்று அவர் உத்தரவாதம் தந்திருக்கிறார். அந்த உத்தரவாதத்தின் அடிப்படையிலே, நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். ஆனால் பொது ஜனங்கள் மனு எழுதிக்கொடுக்க யோசிக்கிறார்கள். நான் ஊரிலே இரண்டு மனு எழுதிக்கொடுங்கள், கொண்டுபோய்க் கொடுப்போம் என்றால், மனு எழுதிக்கொடுக்க அவர்கள் யோசிக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே இருக்கிறது. அதனாலே இதிலே கெட்ட பெயர் வராதபடி இருக்க வேண்டும். சர்க்கரையும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. எங்கள் ஊருக்கு தீபாவளிக்குத்தான் சர்க்கரை வருகிறது. அதற்கு அப்புறம் வரவில்லை. இந்த மாதிரி ஒரு உண்மையான நிலைமை இருக்கிறது. அதைச் சரிப்படுத்தி, கெட்ட பெயர் வாங்காதபடி, அதை ஒரு நல்ல முறையிலே, நல்ல பெயர் வாங்குகின்ற வகையிலே அமைத்தால், நன்றாக இருக்கும். ஏழை எளியவர்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு, உபயோகிப்பவர்களுக்கு அது போய்ச் சேருமாறு செய்ய உணவு அமைச்சர் அவர்களும் விவசாய அமைச்சர் அவர்களும் ஒரு திட்டத்தினை வகுத்து, கீழே இருக்கின்ற ஆபிஸர்களுக்கும் சொல்லி, அதைச்

1973 பிப்ரவரி 6] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் என்னவென்று கேட்டால், 49 ரூபாய்க்கு வருகின்ற யூரியா மூட்டையானது ரூ. 80, 85-க்கு விற்கிறது. திருச்சிராப்பள்ளியிலேயிருந்து ஒருவர் வந்திருந்தார். 95 ரூபாய் விற்கிறது என்றார் அவர். விருதுநகரிலே இருக்கிற வியாபாரிகள் அங்கேயே பக்கத்திலே வைத்து விற்கிறார்கள். அதைப் பார்த்தால், நமக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருக்கிறது. நாமும் 49 ரூபாய்க்குக் கொடுத்தோமே, நம்முடைய விவசாயிகளுக்கு இல்லையே, இந்த ஊரிலேயே அதிகமாக விற்கிறதே என்று பார்க்கும்போது, வருத்தமாக இருக்கிறது. அதனாலே இது விஷயத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் நேரடி கவனம் செலுத்தி, அவருடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களை நியமித்து, அது எப்படி நடக்கிறதென்று விசாரிக்கவேண்டுமென்று நான் அவர்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராம வேலை வாய்ப்புத் திட்டம், சாலைகள் அமைத்தல், மண் வேலை செய்வது ஆகியவற்றில் அதிக அக்கறை காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில் அதிலே அக்கறை காட்டவேண்டுமென்று சொன்னால், என்னுடைய அனுபவத்திலே சொல்கிறேன், சாதாரணமாக காண்ட்ராக்டர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் அதிகமாக பில்லிங் காண்ட்ராக்டுக்கு வருவதில்லை, அதிலே அதிகமாக மோசடி செய்யமுடியாது என்கின்ற வகையிலே மண் வேலை செய்வதிலே ஆசைப்படுகிறார்கள். மண் வேலை செய்வதிலே மோசடியெல்லாம் நடக்காதபடி பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னுடைய அனுபவ ரீதியில் சொல்கிறேன். முன்பு ராஜாஜி அவர்கள் “P.W.D. is my enemy No. 2” என்று அந்தக் காலத்திலே 1952-ம் வருஷம், சட்டசபையிலே சொன்னார்கள். இந்த மாதிரிக் காரியங்களுக்கு நாம் எவ்வளவு ரூபாய்களை அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறோம். அந்த ரூபாய் எல்லாம் சரிவரச் செலவு செய்யப் படுகிறதா, கீழ் மட்டத்திலே இருக்கின்றவர்கள் சரியாக நடக்கின்றனரா என்பதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று நான் தாழ்மையுடன் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

வரி ஏய்ப்பைத் தடுக்க, வரி விகிதத்தைக் குறைத்தால், கள்ளப்பணம் சேர்ப்பதைத் தடுக்க முடியும் என்று நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் நேஷனல் டெவலப்மெண்ட் கவுன்ஸிலிலே சொன்னதை நான் மனப்பூர்வமாக வாழைக்கிறேன். அந்தமாதிரி முறை இருந்ததால்தான், கள்ளப் பணம் ஏற்பட்டது. 100க்கு 95 ரூபாய் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால், ஏதாவது வகையில் ரூபாய் சம்பாதிக்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்துவிடுகிறது. ரூபாய்க்கு அரை ரூபாய் நமக்குப் போகிறதென்றால், வரி ஏய்க்கின்ற மனப்பான்மை வரும். அதேமாதிரி இப்போது விற்பனை வரி விஷயத்திலும்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1973 பிப்ரவரி 6]

நான் அனுபவபூர்வமான ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது உளுந்து மூட்டை 200 ரூபாய். அதற்கு 3½ பர்சென்ட் வரி. 6 ரூபாய் விவசாயிகளுக்கு லாபம் கிடைக்கிறது. அங்கே வாங்குகிறவர்களும் களுக்கும் பெயர் பெற்றது; ஊர் பூராவும் சுற்றி செக்-போஸ்ட் போட்டிருக்கிறார்கள். நான்கு புறமும் செக்-போஸ்ட் போட்டிருக்கிறார்கள். நான் நிதர்சனமாகப் பார்க்கிறேன், ஒரு மூட்டை உள்ளே போனால் ஒரு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போய்விடவேண்டியது. சீட்டு இல்லாமல், அதாவது கணக்கு இல்லாத வெள்ளைச் சீட்டிலே போட்டு விற்றுவிடுகிறார்கள். அதனாலே 6 ரூபாய் விவசாயிகளுக்கு லாபம் கிடைக்கிறது. அங்கே வாங்குகிறவர்களும் வெள்ளைச் சீட்டு என்றால்தான் வாங்குகிறார்கள். அதாவது வெள்ளைச் சீட்டு என்றால், கணக்கு எழுதாதது. 'வே'னா சீட்டுக்கு, 'க'னா சீட்டுக்கு என்று கேட்கிறார்கள், கேட்கிறபோதே. இந்த மாதிரி நிலைமை அங்கே இருக்கிறது.

(குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு திரு. மன்னை. ப. நாராயணசாமி: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இது எவ்வளவு நாளாக இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: ரொம்ப நாளாக இருக்கிறது. நான் 1952-லிருந்தே, ராஜாஜி அவர்கள் காலத்திலிருந்தே சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன். அப்படிச் சொல்லும்போது, தென்னாந்தி வில்வநாதம் அவர்கள், “உங்களுடைய சிஷ்யப் பிள்ளையையே கேளுங்கள். என்ன சொல்லுகிறார்கள்” என்றார்கள். நானும் மறுபடியும் சொன்னேன். அதனாலே முதலமைச்சர் அவர்களுடைய இம்மாதிரியான ஒரு நல்ல அடிப்படைக் கருத்தை வரவேற்கிறேன். வரி விகிதம் ஜாஸ்தியாக இருந்தால், வரி செலுத்துவதற்கு மனது இடம் கொடுக்காது. அதேபோல் வரி விகிதம் ஜாஸ்தியாக இல்லாமலிருந்தால், இதற்காக இந்த சிறு வரி கட்டாமல் ஏன் குற்றம் செய்யவேண்டும், கெட்ட பெயர் வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும். அந்த முறையில் விற்பனை வரி விகிதத்தை உணவு அமைச்சர் அவர்களும் யோசித்து சீரமைக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: நமது தேசிய வளர்ச்சிக் கழகத்தில் சொன்ன வரிக் கொள்கை மாற்றத்தை தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பது தனிப்பட்ட முறையிலா, அல்லது தங்கள் கட்சி முறையிலா?

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: நான் கட்சியைக் கலக்கவில்லை. என்னுடைய அனுபவ பூர்வமான அபிப்பிராயத்தைச் சொல்கிறேன். நிதிக் கமிஷன் சம்பந்தமான ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நிதிக்

1973 பிப்ரவரி 6] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

கமிஷன் சிபார்சிங் அடிப்படையிலே பிளானிங் கமிஷன் மாநிலங்களுக்கெல்லாம் நிதி ஒதுக்க வேண்டும். மாநிலங்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அந்த அடிப்படையில்தான் ஒதுக்கப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். நான் சமீபத்திலே முதலமைச்சருடைய கல்யாணத்திற்கு முன்னால் நான் என் பழைய நண்பராகிய திரு. பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்கள் இங்கே வந்திருந் போது சந்தித்துப் பேசினேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : முதலமைச்சர் மகனுக்குத்தான் கல்யாணம்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : அவர் என்னுடைய பழைய நண்பர் என்ற காரணத்தாலே எதற்காக வந்திருக்கிறார் என்று கேட்டேன். ஊருக்குப் போகவில்லையா என்று கேட்டேன். “நான் இதற்காக வந்தேன். நாளைக்கு முதலமைச்சர் மகன் கல்யாணத்திற்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு, பின் என் அண்ணாச்சி மகன் கல்யாணத்திற்குப் போக வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். நான், “கூடுமானவையில் மாநில சர்க்கார் மக்களுக்கு அடிப்படை வசதிகளைச் செய்ய முயற்சிக்கிறது. நீ ஜாஸ்தியாகச் சிபாரிசு செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அதேபோல் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான் நம்முடைய மாநிலத் தேவைகளை நாம் பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறேன். இது ஒரு நல்ல கருத்து என்று அதை நான் வரவேற்கிறேன். நான் அதிகமாக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

பேருந்துகளை அரசாடைமையாக்கும் விஷயமாக நம்முடைய பேருந்து அமைச்சர் அவர்களுக்கு, போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பேருந்துகளை எடுப்பதுபற்றி எனக்கு ஒரு ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஏனென்றால் நான் 1948-லேயே சட்ட சபையிலே பேருந்தை எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிய கட்சியைச் சேர்ந்தவன். நானும் அதிலே நம்பிக்கை உடையவன். ஆனால் அரசு பேருந்தை எடுத்ததிலிருந்து நஷ்டம் ஆகிறதே, அது நல்ல முறையிலே நடக்கவில்லையே என்கிற வருத்தம்தான் எனக்கு. இப்போது நல்ல ஒரு வாஸிபு மந்திரி இதற்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். இன்ஜினியரிங் வேலையில் இருந்து எனக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தவரிடத்திலே இருந்தவர்கள். கெட்டிக்காரர். அவர் இந்த வேலையை நன்றாகச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் டி.வி.எஸ். காரர்கள் நடத்துகிற மாதிரி இல்லாவிட்டாலும்கூட, சாதாரண மக்கள், கவர்ன்மென்ட் எடுத்தபின் இப்படி இருக்கிறதே, பல இடங்களிலே பேருந்து விழுந்துவிடுகிறதே என்று சொல்லாத அளவுக்கு நல்ல முறையிலே நடத்த வேண்டும். அதே சமயத்தில் இன்னொரு விஷயத்தைச் சொல்ல

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1973 பிப்ரவரி 6]

5-20
பி.ப.

ஆசைப்படுகிறேன். பஸ் ஆபரேட்டர்கள் சொன்னதைச் சொல்கிறேன். இந்த பஸ்களை எப்போது எடுக்கப்போகிறார்கள், எந்த நேரத்தில் சுருக்குக் கயிறு போடப்போகிறார்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டால் நல்லது. இல்லாவிட்டால், டயர் போடமாட்டார்கள். பஸ் மோசமாக இருக்கும். நான் சொல்வது ஒரே நாளில் எடுத்துவிடுங்கள் என்பது. 5 வருஷம் என்பது வேண்டாம்.

* மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் கேட்பதுபோல, டயத்தைச் சொல்லிவிட்டால், போட்ட டயரை எடுத்துவிடக்கூடாது அல்லவா, அதனால் நாம் அதைச் சொல்லாமலிருக்க வேண்டியுள்ளது.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: ஒரு விஷயத்தை நண்பர் ஒருவர் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போனார். 25-வது அமெண்ட்மெண்டு விஷயமாக சென்னை ஹைகோர்ட்டிலே புதிதாக ஜட்ஜுமெண்டு சொல்லியிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். டயம் பிக்ஸ் பண்ணவேண்டும், சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டதாக 5 நிமிஷத்திற்கு முன்னால் கேள்விப்பட்டேன். இந்த விஷயத்தில் நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களோடு பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். டயம் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள் அதுவரை நன்றாக நடத்துவதற்கு என்னென்ன வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எடுப்பதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. நன்றாக நடத்துங்கள். எடுக்கிற வரைக்கும் சாதாரண மக்கள் கஷ்டப்படக் கூடாது. இதை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, நம்முடைய நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் பஸ்களைக் கொளுத்துவது போன்ற குழப்பமான நிலைமை இருக்கிறது. போன தடவை எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் ஒரு பேசணை சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு கட்சித் தலைவரையும் வைத்துப் பேசி, ஒரு சமூகமான முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு முயற்சி எடுத்துச் செய்வார்களென்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் இங்கேயிருக்கிற சூழ்நிலையைப் பார்த்தால் இத்தகைய முயற்சி எடுபடாது என்று தோன்றுகிறது. இதிலே மனதைத் தளரவிடாதபடி எல்லோரையும் கலந்து நல்ல முடிவிற்கு வந்து நாட்டிலிருக்கிற அராஜக நிலைமையையும், நல்ல நிலைமை இல்லாததையும் மாற்றி, நல்ல சூழ்நிலையை உண்டாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வருஷத்திலே நாம் மிகப் பயங்கரமான சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம். மின்சார வெட்டு இருக்கிறது. உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்காது என்று நம்புகிறேன். 'சைக்ளோன்' வந்தது நல்லதாகப் போயிற்று. விவசாய

1973 பிப்ரவரி 6] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. அன்பில் தர்மலிங்கம் அவர்கள் 3 ஜில்லாக்களில் இரண்டு லட்சம் ஏக்கரில் ஐ. ஆர். 8 விவசாயம் செய்யப் போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எங்கள் பக்கத்தில் வைகை அணைக்கட்டிலிருந்து இரண்டு போகத்திற்குத் தண்ணீர் விடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். விலை யெல்லாம் போய்விடுமென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் மற்றப் பொருள்களின் விலை, விவசாயிகள் வாங்கக் கூடிய பொருள்களின் விலை ஏறுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் கட்டுப்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு மின்சாரத்தை மாத்திரம் விவசாயிகளுக்குத் தட்டுப்பாடு இல்லாமல் கொடுக்க வேண்டும், மற்ற எதை வேண்டுமானாலும் குறைக்கட்டும், மின்சாரத்தைக் குறைக்க வேண்டாம். விவசாயிகளுக்கு விவசாயம் செய்வதற்கு மின்சாரம் தட்டுப்பாடு இல்லாமல் கிடைப்பதற்கு, அதற்கு ஃபர்ஸ்ட் சார்ஜ் என்று முதலில் கொடுத்து விட்டு, மற்றவைகளுக்குப் பிறகு என்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையை வரவேற்று, என்னுடைய கருத்தை வழங்க அனுமதிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் ஆளுநர் உரையில் கொள்கையிலேயென்று இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த ஆளுநர் உரைதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் கொள்கையைப் பரிபூரணமாக வலியுறுத்தியிருக்கிறதென்பதை அங்கத்தினர் அவர்களுக்குச் சொல்லி என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

எத்தனையோ முறை நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள். 1947-க்குப் பிறகு பல தேசிய வளர்ச்சிக் குழுக்கள் அமைந்திருந்தாலும், அந்த வளர்ச்சிக் குழுக்களெல்லாம் ஒரு கட்சியின் காரியக் கமிட்டி கூட்டம் போலவே நடைபெற்றுக்கொண்டுவந்தன. பொதுவாக, தலைமை அமைச்சர் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருக்கிறாரோ அந்தக் கட்சியைத்தான் மாநில முதலமைச்சர்களும் சேர்ந்திருந்தார்கள். ஆகையினாலே தலைமை அமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்தை மறுத்துப் பேசுவதற்கோ, எதிர்த்துப் பேசுவதற்கோ, அதை இடைமறித்துப் பேசுவதற்கோ அப்போதிருந்த முதலமைச்சர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் இன்றையதினம் தென்பிராந்தியத்தில் தமிழ் நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருக்கக் கூடிய திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மத்திய அமைச்சரவைக்கு மாறுபட்ட கொள்கையுடைய அமைச்சரவை என்பதை இங்கே கவனப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். இந்தத் தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் பங்கு

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு]

[1973 பிப்ரவரி 6]

பெற்ற நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் வளர்ச்சிக் குழுவில் உரையாற்றிய பிறகு, மற்ற மாநில முதலமைச்சர்கள் நம்முடைய முதலமைச்சரைக் கை குலுக்கி யிருக்கிறார்கள், பல இடங்களில் பத்திரிக்கைகளில் வந்ததைப் பார்த்திருக்க லாம். ஏற்கெனவே நடைபெற்ற தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவிற்கும் இப்போது நடைபெற்ற தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவிற்கும் உள்ள அடிப்படை வித்தியாசம், மற்ற மாநில முதலமைச்சர்கள் தெரிவிக்க முடியாத கருத்தை, சொல்வதற்கு அஞ்சிக்கொண்டிருந்த கருத்தை, நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் அந்தத் தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றித்தான் திரு. ஜெயராம ரொட்டியார் அவர்கள் ஒன்றை மட்டும் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். நிதி ஆணைக்குழுவிற்கு அதிகப்படியான அதிகாரம் வேண்டுமென்று முதலமைச்சரவர்கள் தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் எடுத்துச் சொன்னது எல்லோராலும் வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்தது. ஃபிணன்ஸ் கமிஷன் என்று சொல்லப்படுகிற நிதி ஆணைக்குழுவிற்கும் திட்டக் குழுவிற்கும் எந்த விதமான நல்ல தொடர்பும் இல்லாத வகையில் இருப்பதை மாற்றி யமைத்து, நிதி ஆணைக்குழுவிற்கு அதிகப்படியான அதிகாரம் தர வேண்டு மென்று முதலமைச்சரவர்கள் தெரிவித்திருப்பதை தமிழ் நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேரும் வரவேற்றிருக்கிறார்கள். நிதி ஆணைக்குழு வருமான வரிகளுக்கேற்ற வகையில் மாநில வருமானங்களுக்குக்கந்த வசையில், திட்டங் களுக்கு ஒதுக்குவதற்கு, திட்டக் குழுவிற்கு இருக்கிற அதிகாரத்தைப் போல், இக்குழுவிற்கு அதிக அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்திருக் கிறார்கள். மத்திய வரிகளிலிருந்து மாநில சர்க்காருக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கக் கூடிய முறையிலும், மானியம் வழங்கும் முறையிலும் அதிகமாகத் தலையிடுவதற்கு நிதி ஆணைக்குழுவிற்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று எல்லா மாநில முதலமைச்சர்கள் சார்பில் தெரிவித்திருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இன்னொரு முக்கியமான அம்சம், பொதுவாக மத்திய சர்க்கார் மாநில சர்க்காருக்குக் கடன் கொடுக்கிறபோது, அடிப்படைத் தேவைக்காகக் கொடுக்கப்படுகிற கடன் வேறு, ஒரு குடும்பத்தை வளர்ப்பதற்குக் கொடுக்கப் படுகிற கடன் வேறு என்று இரண்டாகப் பிரித்து, நம் முதலமைச்சரவர்கள் அடிப்படைத் தேவைக்காகக் கொடுக்கப்படுகிற கடன் மூலமாக எந்தக் குடும் பமும் வாழாது, ஆக இன்றியமையாத தேவைக்காகக் கொடுக்கப்படுகிற கடனை மானியமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், மானியமாகக் கருத வேண்டுமென்று தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் தெரிவித்திருப்பது மாநிலத்திற்குப் பெருத்த உதவியாக இருக்குமென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

பொதுவாக தமிழ் நாட்டில் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் வருவாய்த் துறையில் அதிகமான வேறுபாடு

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு]

இருப்பதை பன்னெடுங்காலமாகப் பார்த்து வருகிறோம். ஒரு நாட்டில் வாழக் கூடிய மக்களுக்கு ஒரே விலைவாசி உயர்வு இருக்கக் கூடிய இந்தக் காலத்தில் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு அதிக ஊதியமும், மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியமும் இருப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒரு சீரான ஏற்பாட்டினைச் செய்ய வேண்டுமென்று தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இது தலைசிறந்த கொள்கை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும். திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் இதை வரவேற்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் வெளியில் வாழக்கூடிய பெரிய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பணக்காரனுக்கு ஆதரவாக முதலமைச்சர் பேசுகிறார் என்று குறிப்பிட்டு வந்தார்கள். இது பொது மக்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். யார் பணக்காரர்களுக்காகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது பொது மக்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, எத்தனை முறை ஆளுநர் உரையைப் படித்தாலும், இந்த முறை தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கையை நாம் பார்க்கிறோம். நண்பர் திரு. பலராமன் ஒரு உண்மையைச் சொன்னார்கள். 1967-க்கு முன்பு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெளியே எதைப் பேசிக் கொண்டு வந்ததோ அதைத்தான் உள்ளே பேசுகிறதென்று குறிப்பிட்டார்கள். வெளியே பேசுவதைத்தான் உள்ளே பேசுவது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மரபு என்பதை இந்த ஆளுநர் உரை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்த உரையைப் படித்துப் பார்த்த பின்னால், இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கம் மாநில சுயாட்சிக்காகப் போராடக் கூடிய அரசாங்கம் என்பதையும், மத்திய சர்க்கார் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய அரசாங்கம் என்பதையும் புரிந்துகொள்ளலாம். இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு வழக்கறிஞராகிய திரு. பல்கிவாலா அவர்கள் சென்னையில் ஒரு பெரிய கூட்டத்தில் பேசினார்கள். இந்த அரசாங்கத்தை அவர் தாக்கிப் பேசுவார், அதைப் பத்திரிகையிலே படித்துப் பார்க்கலாம் என்று ஆசைப்பட்ட ஒரு சிலர் அவரை இங்கே வரவழைத்தார்கள். அவர் பேசியது என்ன? இந்தியாவில் எத்தனை மாநிலங்கள் இருந்தாலும், தமிழ் நாடு சர்க்கார்தான் மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்துப் போராடுவதில் தலைமை தாங்குகிறது என்ற உண்மையை இங்கே சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். வர வேற்றவர்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் ஆத்திரமாக இருந்தாலும், திரு. பல்கிவாலா அவர்கள் பேச்சுக்கும் இந்த ஆளுநர் அவர்கள் உரைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. திரு. பலராமன் அவர்கள் இன்னொன்றைச் சொன்னார்கள். விலைவாசி உயர்வைப்பற்றி ஒரு காலத்தில் பேசி மறியல் செய்தார்கள், அவர்களே ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு அதைப்பற்றிப் பேசவேயில்லையென்று சொன்னார்கள். அவருக்கு நான் ஒன்றைக் கவனப்படுத்துவேன். மதிப்பு மிகு திரு. ராஜாராம் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அப்போது விலைவாசி

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு] [1973 பிப்ரவரி 6]

உயர்வை எதிர்த்து நாங்கள் சிறைக்குப் போனோம். மாவட்ட ஆட்சியாளர் களுடைய அலுவலகங்களுக்கு முன்னால் மறியல் செய்தோம். விலைவாசி உயர்ந்துவிட்டது, அதைக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொன்னோம். அன்றைக் கிருந்த அரசாங்கம், இந்த அரசாங்கத்தைப் போல மத்திய அரசாங்கம் பொறுப்பு என்று சொல்லியிருந்தால், நாங்கள் கலெக்டர் அலுவலகங்களுக்கு முன்பாகச் செய்த மறியலை போஸ்டாபீஸ்களுக்கு முன்னால் செய்திருப்போம். அவர்கள் அப்போது என்ன சொன்னார்கள்? “விலைவாசி உயர்வு ஏற்பட்டிருப்பது உண்மைதான். ஆனால் அரிஜனச் சேரிகளில் தகராசாமான் களுக்குப் பதில் சில்வர் சாமான்கள் இருக்கின்றன, இது பொருளாதாரம் வளர்ந்து விட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. யாரும் வாங்கக்கூடிய நிலைமைக்கு பொருளாதாரம் இருக்கிறது” என்று அன்றைய முதலமைச்சரவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அதை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. அன்றைய காங்கிரஸ் அமைச்சர் திரு. கக்கன் அவர்கள் மனைவியே இந்த விலைவாசி உயர்ந்தது உண்மை என்று சொன்னதையெல்லாம் பத்திரிகையில் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த நிலைமையையெல்லாம், அரசியல் உண்மைகளை காங்கிரஸ் அரசாங்கம் அன்றைக்கு மக்களுக்குத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். இதெல்லாம் அன்றைக்கு முதலமைச்சராக இருந்தவர்கள் மக்களுக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். 1967-க்குப் பிறகுதான் இந்த நிலைமை எல்லாம் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிகிறது. இந்த உண்மையை அன்றைக்கு இருந்த அரசு ஏன் சொல்லவில்லை? பிரதமரைத் திருத்தக்கூடிய, திருத்தி கொள்கையை உருவாக்கக்கூடிய அளவில் அன்றைக்கிருந்த முதலமைச்சர் இல்லை. ஏனென்றால், ஒரே கட்சி ஆட்சி மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் இருந்தது என்ற காரணத்தால், மத்தியிலிருந்த ஆட்சியை அன்றைக்கிருந்த மாநில அரசு கேட்க முடியாது, அதன் கருத்தை மாற்ற முடியாது. அதன் காரணமாக இந்த நிலைமைகள் ஏற்பட்டன என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

அடுத்து, வேலையில்லாத திண்டாட்டம்பற்றி, இந்த அரசாங்கம் நடிக்கிறது என்று திரு. பலராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் அதைப்பற்றி விளக்க வேண்டும். திரு. காமராஜர் அவர்கள் மதுரைக் கூட்டத்திலே சொன்னார்கள். “கருணாநிதி போய் நான் வந்தாலும் இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கத்தான் செய்யும். பெரியவர்கள், படித்தவர்கள், மாணவர்கள் ஒத்துழைத்தால் ஒழிய, இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை அவ்வளவு எளிதில் நீக்கிவிட முடியாது”, என்று காமராஜர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்வது, இதுதான் உண்மையான கொள்கையுள்ள ஆளுநர் உரை என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான். விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையின்மீது, என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லியாக வேண்டும். கவர்னர் பெருமான் உரையின் இறுதியிலே, தமிழ் நாட்டினுடைய போற்றத்தக்க ஜனநாயக மரபினை மேலும் தமிழ்நாட்டு மக்கள் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்தினைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் கவர்னர் பெருமானின் உரை பற்றிப் படிக்கக்கூடிய பொதுமக்கள் தமிழ்நாட்டினுடைய இந்த உயர்ந்த ஜனநாயக மரபினை இந்த அரசாங்கம் காப்பாற்றியது என்று நிச்சயமாக ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். எனவே, ஜனநாயக மரபினைப் போற்றக் கூடிய, ஜனநாயக மரபு மேலும் வளர வேண்டுமென்று நம்பிக்கை கொண்ட நாம் அனைவரும் இப்போது ஒரு கசப்பான உண்மையை மனதில் வைத்துக் கொண்டோன், கவர்னருடைய உரைபற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். கவர்னருடைய உரை இத்தனை நாள் இருந்ததைப்போல் இல்லாமல், பெரும் ஏமாற்றம் அளிக்கக்கூடிய உரையாக இருந்தது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுபற்றி விரிவாகப் பல கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்றாலும், குறிப்பாக நான் இங்கே ஒன்றிரண்டு முக்கியமான விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கம் பல நேரங்களிலே, பல இடங்களிலே பலவகையான மக்களுக்குப் பல வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்து வந்திருக்கிறது. அந்த வாக்குறுதிகளை எல்லாம் இந்த அரசாங்கம் காப்பாற்றியிருக்கிறதா என்று யோசித்துப் பார்த்தால், நிச்சயமாக அவைகளைப்பற்றிக் கேட்கிற நேரத்தில் மறைக்கப்பட்டன, மறுக்கப்பட்டன என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்கமுடியாது. குறிப்பாக நான் தொடர்பு கொண்டுள்ள பட்டதாரி ஆசிரியர்கள்பற்றி இங்கே சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்த அரசாங்கம் அவர்களுக்குப் பல வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்தது. சென்ற ஆண்டு, போராட்டம் நடத்திய பின்பு, அவர்களுடைய சம்பள உயர்வு குறித்து மீண்டும் பரிசீலனை செய்வோம், இப்போது அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வாக்குறுதி ஒரு பாதுகாப்பு, எங்களுடைய நல்லெண்ணத்தின் ஒரு அடையாளம், அதை எப்போதும் மாற்றப்போவதில்லை என்பதை முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் அந்த வாக்குறுதி, அவருடைய அந்த எண்ண உறுதிபற்றி மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ஒரு கோரிக்கை மாநாடு நடத்தினார்கள். அந்த மாநாட்டில் இந்த அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த எந்த அமைச்சரும் பங்கு கொள்ளவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய கோரிக்கையை மீண்டும் பரிசீலனை செய்து, ஒரு நியாயமான முடிவைப் பண்ணாவிட்டால், அவர்கள் போராடக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படும் என்பதைப்பற்றி, திருச்சியில் அவர்கள் நடத்திய கூட்டத்தில் முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே இந்த அரசாங்கம் அந்தப் பிரச்சினை முடிந்து

[திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

[1973 பிப்ரவரி 6]

விட்டது என்று நினைத்துவிடாமல், மேலும் ஒரு தெளிவான அறிக்கையை வெளியிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நேரத்திலே பட்டதாரி ஆசிரியர் ஒருவர் 1—4—70-க்குப் பின் தொடங்கப்பட்ட

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: முதலில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தன்னுடைய வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்களா என்பது தான் கேள்வி.

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி: தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்ல முடியும். ஆனால் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறது. நீதிமன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறபோது, நான் கொடுத்த வாக்குறுதிபற்றி நான் இங்கே சொல்வது முறையாகாது, அவ்வளவு பண்பும் ஆகாது என்று சொல்லிக்கொள்வேன். ஆனால் முதலமைச்சர் அவர்களிடம் தனியாக வேண்டுமானால் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

1—4—1970-க்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட பள்ளிகளில் நியமிக்கப்பட்ட பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் நிலைமை குறித்து ஒரு தெளிவான கொள்கையை இன்னும் அரசாங்கம் பின்பற்றவில்லை. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் 2 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அந்தப் பள்ளிகளிலே பணிசெய்து வரக்கூடிய பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் நிலைமை இன்னும் நிச்சயமற்ற நிலைமையாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த 1-4-1970-க்குப் பிறகு நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் எல்லாம் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம் அவர்களுடைய வேலைக்கு உத்தரவாதம் பெற வேண்டும் என்ற ஆணையை அரசாங்கம் பிறப்பித்த பின்பும், அதே சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாக பல 100 பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், குறிப்பாக, சேலம், தர்மபுரி மாவட்டங்களிலுள்ள ஆசிரியர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள் என்று அவர்களுக்கு ஆணை பிறப்பிக்கப் படுகிறது. குறிப்பாக, பொருளாதாரம், பூகோளம், காமர்ஸ் போன்ற துறைகளில் பட்டம் பெற்றவர்கள், பணி செய்துவரும் ஆசிரியர்கள் வேலை இழக்கும் அபாயம் இருக்கிறது. இது குறித்து அரசாங்கத்துக்கு நான் சட்டமன்றத்தில் செய்த பிரசங்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். அதையே இப்போது எழுப்புகிறேன். இதில் அரசாங்கம் முடிவு எடுக்காமலிருந்தால், இது நீதிமன்றத்துக்குப் போகக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நீதிமன்றத்துக்குப் போனால், அரசாங்கம் நீதிமன்றத்துக்குப் போனாலும், பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் நீதிமன்றத்துக்குப் போனாலும், அது ஒரு சாதாரண காரியம் ஆகாது. என்றாலும், குறிப்பாக, ஆசிரியர்கள் நீதிமன்றத்துக்குப் போய் போராடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்கு இந்தக் கொடுமையைக் கொடுக்கக்கூடாது. அவர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் அரசுப் பள்ளிகளில் வேலை செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

ஏதாவது ஒரு அடிப்படையில் தனியாக ஒரு விதியை வகுத்து, அவர்களை யெல்லாம் நிரந்தரமாக்க விதி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால், இந்தத் துறையில் 30 வயதைத் தாண்டியவர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இது ஒரு பெரிய பேரிடியாக இருக்கிறது. ஆகையினால், அவர்களது பிரச்சினையில் நியாயமான முடிவு எடுத்து மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதற்குத் தனியாக விதியை உருவாக்க வேண்டுமென்று அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் இந்தப் பணிக்கால அடிப்படையில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் அவல நிலைமையைப் போக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பணிக்கால அடிப்படையில் வேலை செய்கிற இந்தப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பள விகிதம் ஒரு புதிய சம்பளமாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் சுமார் 7, 8 ஆண்டுகள் வேலை செய்த ஊதியத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கோரிக்கை. அந்தக் கோரிக்கையை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக, தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குத் தலைமை ஆசிரியர் பதவி கொடுப்பது பற்றி ஆசிரியர்கள் மகாநாட்டில் கூறினார்கள். இரண்டு மாதங்களில் கொடுப்போமென்று சொன்னார்கள். விரைவிலேயே வரும் என்றார்கள். அது என்னவாயிற்று என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அதுபோல, முதல் நிலை, இரண்டாம் நிலை தமிழாசிரியர்கள் என்ற பாகுபாடு இருக்கிறது. இதைப் போக்க வேண்டுமென்று கூட இரண்டாம் நிலை தமிழாசிரியர்கள், நேரு அவர்கள் பிறந்த தினம் என்று நினைக்கிறேன், அன்று சென்னையில் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். ஆகவே, இந்தப் பாகுபாடு குறித்த சிக்கலை அரசாங்கம் உடனடியாகத் தீர்க்க வேண்டும். இதிலே ஏன் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், இன்று கல்வி இலாகா நிர்வாகத்தைக் குறித்து எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. கல்வி இலாகா நிர்வாகம் சீராக இல்லையென்று அண்மையில் ஐதராபாத்திலிருந்து வெளிவந்த கல்லூரி நிர்வாக அறிக்கை தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் என்ன காரணத்தாலோ சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்க முன்வரவில்லை. அதை வைக்கவேண்டும். பல கோடி ரூபாய் இருக்கிற காரணத்தாலோ என்னவோ நிர்வாகம் இன்று சீர்கெட்டிருக்கிறது. நிர்வாகச் சீர்கேட்டால், அரசியல், கல்வி நிலையங்களில் புகுந்து விளையாடுகிறது. அதற்கு எவ்வளவோ உதாரணங்கள் சொல்லலாம். இந்த நேரத்தில் பொதுவாகச் சொல்ல விரும்புவது, தயவுசெய்து கல்வி நிர்வாகம் பற்றிய அறிக்கை சட்டமன்றம் முன் வைக்கப்பட்டு, அதைப்பற்றிச் சட்டமன்றம் இறுதியாக விவாதம் நடத்தி, கல்வி நிர்வாகத்தைச் சீர் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஆசிரியர்கள் பிரச்சினை

பி.ப.
5-40

[திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

[1973 பிப்ரவரி 6]

முடியும். அதுவும் ஒரு அம்சம்தான். மாணவர்கள் பிரச்சினை தனியாக இருக்கிறது. தனியார் பள்ளி நிர்வாகம் இருக்கிறது. அரசினர் பள்ளிகளில்கூட ஆசிரியர்களுக்கு உத்தரவாதமில்லாத நிலை இருக்கிறபொழுது, தனியார் பள்ளிப் பிரச்சினைபற்றி ஆதரித்துப் பேச முடியாது. அதில் பல பிரச்சினைகள், குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சீர்செய்ய வேண்டுமென்றால் கல்வி இலாகாவைத்தான் முதலில் சீர் செய்ய வேண்டும். அதைத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் நான் இந்த அறிக்கையை சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை அரசாங்கம் நல்ல திறந்த மனத்துடன் ஏற்று, அந்த நடவடிக்கையை எடுப்பார்களென்று நம்புகிறேன். முக்கியமான பிரச்சினையாக இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, இந்த அவல நிலைமையைப் போக்க அரசாங்கம் வகுத்த பல திட்டங்களும் போதாது. தொழில் இலாகா மேலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க வகுத்த திட்டங்கள் தோல்வியடைந்தன. குறிப்பாக, டாக்டர்கள் போன்று நன்றாகப் படித்து, உடனடியாக வேலை கிடைப்பவர்களுக்குக்கூட நிதி நிலைத்திட்டம் என்று தொழில் இலாகா திட்டத்தை வகுத்துள்ளது. அதுவும் தோல்வியடைந்தது. ஏன் இவை தோல்வியடைந்தன என்பதற்கு நல்ல உதாரணம் வேண்டுமென்றால், நேற்று இதே சட்டமன்றத்தில் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கிராமப்புற வேலைபற்றிச் சொன்னார்கள். அதை விரிவாக ஆராய்ந்தபொழுது, திட்டத்தில் கோளாறு இருக்கிறது, நாம் போடுகிற திட்டங்கள் பணம் செலவு செய்யும் திட்டங்கள், அவை என்னாகும் என்று தெளிவாக விளக்கவுமில்லை. இந்தத் திட்டத்தின்படி ஒரு ஆண்டுக்கு 10 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து, 1,000 பேர் தினம் ஒன்றுக்கு 4 ரூபாய் கூலி பெறும்படி வேலை கிடைக்கத் திட்டமிட்டால், 10 லட்சம் ரூபாயை 1,000 பேருக்குக் கொடுத்தால் ஒருவருக்கு 100 ரூபாய் என்று வருகிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவர் அவர்களே, ஒரு விளக்கம் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தை வகுத்தது இந்திய அரசு. நாம் செலவழிக்கும் பணத்தை யோசித்து நாம் காம்பிரிஹென்ஸிவாக ஒரு திட்டம் போட்டால், “நாங்கள் சொல்கிறபடி நடத்த வேண்டும், தனிக் கணக்கு வைக்கவேண்டும்” என்று இந்திய சர்க்கார் வற்புறுத்துகிறது. அதன்படி செய்து, திட்டத்தில் இன்னின்ன இடர்பாடுகள், இடையூறுகள் இருக்கின்றன என்று சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறோம். ஆகவே, காம்பிரிஹென்சிவ் ஆக நாம் போடுகிற பல்வேறு திட்டங்களோடு இதை இணைத்தால், அதிகமாக லாபம் வருமென்று கருத்து தெரிவித்திருக்கிறோம். கடிதப் போக்குவரத்தில் இருக்கிறது. முடிவு தெரிந்த பிறகுதான் நிலைமை தெரியும்.

1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி: சொல்லக்கூடிய காரணம், மாநில அரசைக் குறை சொல்லவில்லை. திட்டம் இருக்கிறது, அதை ஏற்றிருக்கிறோம். திட்டத்தில் கோளாறு இருக்கிறது என்பதை மாமன்றத்திற்குத் தெரிவிக்கும் நோக்கத்தில் சொல்கிறேன். ரூ. 10,00,000 செலவு செய்து 1,000 பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க அவர்கள் திட்டத்தின்படி, ஒரு நாளைக்கு 4 ரூபாய் கூலிக்கு 10 மாதம் வேலை செய்கிறார் ஒருவர் என்றால், அவருக்கு ரூ. 120 கூலி கொடுக்க வேண்டும். இப்படியே ரூ. 10 லட்சத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்தால், 130 ரூபாய்தான் கிடைக்கும். நிச்சயமாக ஒரு ஆண்டுக்கு இருவருக்கும் கூட வேலை கொடுக்க முடியாதென்று திட்டம் இருக்கிறது. இதன்படி 5% பணியாளருக்கு, 20,000 ரூபாயில் ஒரு ஆளுக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு ரூ. 930 தான் கிடைக்கிறது என்று திட்டம் சொல்லுகிறது. ஒரு ஆண்டுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடச் செயல்படுத்த முடியாது. பணம் செலவு செய்த உடனே, மீண்டும் வேலை செய்தவர்கள் வேலை இல்லாதவர்களாக மாறும் அபாயம் இருக்கிறது. இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்க போடக்கூடிய திட்டங்கள், தினக் கூலி கிடைப்பதாக மட்டும் அமைந்தால், நிச்சயமாக அது 'பர்மனென்ட் சொல்யூஷன்' ஆக அமையப் போவதில்லை. இந்த நேரத்தில் நான் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லக்கூடிய யோசனை என்று எடுத்துக்கொண்டால், இன்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன். தர்மபுரியில் என்னென்ன வேலை வாய்ப்புக்கு திட்டங்கள் போடலாமென்று அறிக்கை வந்திருக்கிறது. உதாரணமாக, தர்மபுரியில் ஒரு கூட்டுறவுப் பால் பண்ணை இருக்கிறது. அது தனியார் துறையாக இருக்கலாம். தர்மபுரி மாவட்டத்திற்கு 45,000 லிட்டர் பால் தேவைப்படுகிறது. பெங்களூருக்கு ஒரு நாளைக்கு 25,000 லிட்டர் தேவை. இந்த 1,000 ரூபாயைத் தனி மனிதனுக்குக் கொடுத்து, கறவை மாடு, ஏருமை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று திட்டம் வைத்தால், அதன் மூலம் அவர்கள் தொடர்ந்து அந்தத் தொழிலில் இருக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால், அந்தத் தொழிலுக்கு மார்க்கெட் இருக்கிறது. அவர்கள் தினக் கூலியை மட்டும் நம்பாமல் இது மிக நல்ல தொழிலாக, இண்டஸ்ட்ரியாக மாறுகிறது. இந்த வேலை வாய்ப்புத் திட்டமும் ஒரு தொழிலாக, நிரந்தரமான தொழிலாக மாற்றப்பட்டால்தான், பணம் செலவு செய்யும் அளவுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை உண்டாக்கும். இந்த நேரத்தில், கடைசியாக வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பற்றிய ஒரு கருத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

பின்தங்கிய நாடுகளில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகன்பற்றி பேராசிரியர் ஒருவர் ஒரு கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஏன் படித்தவர்களிடையே கூட பின்தங்கிய நாடுகளில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நிலவுகிறது என்றால், எம்.எஸ்.சி. படித்தால்,

[திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

[1973 பிப்ரவரி 6]

எம்.ஏ. படித்தால் கலெக்டர் வேலை எனக்கும் கிடைக்கும், கலெக்டர் வேலை கிடைக்காவிட்டாலும், டிபுடி கலெக்டர் வேலை கிடைக்கும் என்று காத்திருக்கிறோம். வேறு வேலைகள் இருந்தாலும், நாம் உடனே அந்த வேலைக்குப் போகாமல் 5 ஆண்டுகள் காத்திருக்கிறோம். அப்படியானால் அந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் வேலை இல்லாதோர் பட்டியலில் இவர்கள் பெயர் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நல்ல தொழில் கல்வி கொடுத்து வேறு தொழிலில் அமர்த்தலாம். இதன் மூலம், இனிமேல், எம்.எஸ்.சி., பி.எஸ்.சி., பி.டி. படித்தவர்களுக்கு மேல்மட்டத்தில் வேலை கொடுத்து அவர்களில் வேலை இல்லாதோரின் தொகையைக் குறைத்துவிட முடியும். அந்த அளவுக்கு நல்லது. உதாரணமாக, எவ்வளவோ அம்சங்கள் இருக்கின்றன. படித்தவர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றால் புதியதாக என்ன வேலை கொடுக்கலாம் என்று வைத்திருக்கிற திட்டங்களில் 2, 3 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கல்வித் தகுதிகளை உயர்த்திக்கொண்டு போக வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : பி.ஏ., பி.டி., பி.எஸ்.சி. படித்து, மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மேற்கொண்டு படிக்கும் நிலை வந்தால், அப்பொழுது நிலை என்னவென்று உறுப்பினர் விளக்கினால் பரவாயில்லை.

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி : ரிடையர் ஆன பிறகு அவர்கள் பிரச்சினை இல்லை. ஒரு ஆண்டுக்கு இவ்வளவு பேர் விலகுகிறார்கள் என்றால், அடுத்த ஆண்டு வருகிறவர்களுடைய பிரச்சினை தீரும். பிறகு பாதிக்கும் அளவு நிலைமை இருக்காது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறும் யோசனை, வேலை வைத்திருப்பவர்களுக்கு இந்தத் தகுதியை உயர்த்துவதன் மூலம் சமாளிக்கலாம். குறிப்பிட்ட வேலைக்கு 10 பேர் இருக்கிற இடத்தில், 100 பேர் விண்ணப்பம் செய்தால், பி.ஏ., எம்.ஏ., டாக்டரேட் 6 பேர் வருவார்கள். அதை வைத்து நாம் சமாளிக்கலாம். ஆனால், பி.ஏ., பி.டி., எம்.எஸ்.சி., படித்தவர்களிடையே கூட வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது. அவர்கள் குறித்த வேலைக்கே செல்ல வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிராமல் “ஒர்க் ஓரியண்டட் எஜுகேஷன்” என்பதுபோல வேலை வாய்ப்போடு சேர்ந்த கல்வி அவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் கல்வி வரவேண்டுமென்று சொல்லுகிற யோசனை உள்ளபடியே வரவேற்கத் தக்கதாக இருக்கும். இந்த முறையில் தகுதியை உயர்த்திக்கொண்டு போனால், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்க முடியாது, நாம் சமாளிக்கலாம்.

1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி: நீங்கள் சொல்லுகிற யோசனை படித்தவர்களிடத்திலே உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் குறைக்கும் ஒரு பரிகாரம் தான். அதுவே முழுப் பரிகாரம் அல்ல. வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு இன்று இந்த அரசாங்கம் போட்டுள்ள திட்டங்கள் வெற்றி கரமான திட்டங்கள் என்று கூற முடியவில்லை. அதற்காக திட்டம் போடக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. திட்டம் போட வேண்டும். ஆனால் அந்தத் திட்டம் சரியாகச் செயல்படவில்லை என்றால், பயனில்லை. உதாரணத்திற்கு, கிராமங்களுக்கு ரோடு போடுவதற்கு ரூபாய் 3 கோடி ஒதுக்கீடு என்றால், அதோடு அந்தத் திட்டம் முடிந்து விடுகிறது. அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைவதில்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன்.

தொழில்களைத் தொடங்குகுலொழிய வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைவதற்கு மார்க்கம் இல்லை. இதற்குக்கூட இங்கிலாந்தில் இப்போது "செலக்டிவ் எம்பிளாய்மென்ட் டாக்ஸ்" என்று விதிக்கிறார்கள். சலுகையும் அளிக்கிறார்கள். ஒருவர் தொழில் தொடங்கினால், அதிலே ஒவ்வொரு ஆண்டும் எத்தனை பேருக்கு வேலை கொடுக்கிறார்களோ, அந்த அளவிற்கு வரிச் சலுகை கொடுக்கிறார்கள். அதன் மூலம் ஒரு நிரந்தரமான வேலை வாய்ப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். தற்போது இங்கு கூறப்பட்ட பரிகாரம் "எம்பிளாய்மென்ட் பிராபிளம்" என்ற பெரிய நோயைத் தடுக்கும் "எபக்டிவ் மெடிசினை" இல்லாமல், இப்போது வைத்திருக்கும் மாத்திரையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு அதனால் கொஞ்ச காலத்திற்கு நோயில்லாமல் இருக்கும், ஆனால் நோய் மீண்டும் பெரிய அளவில் வரும் என்ற கருத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு இந்த உரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN: Hon. Deputy Chairman, Sir, the Governor's Address is a very sombre address because most of the points that have been mentioned in it refer to the shortages that exist in our country and more particularly in our State; and everybody is most concerned about the power shortage that exists in our State. When the State Electricity Board Budget was discussed in the last session, I had occasion to refer to it in greater detail. Although I may not go into all the details that have led to the power shortage, I think it is essential for us to analyse the reasons why this power shortage has developed not only in Tamil Nadu but all over our country. There are proponents of the theory that planning would cure all the ills of our country. We still have a number of annual Plans and Five-Year Plans. I think it is necessary for us to ask someone in authority—and in this case, the authority is the Central Water and Power Commission—why,

[Thiru A. R. Damodaran]

[1973 பிப்ரவரி 6]

in our country, after 22 years of planning, after experts have sat in committees year after year and when we have one of the best technocrats in charge of the Ministry of Power, we have seen almost countrywide shortage in 1972. If my friend will not mistake me, in spite of all the best efforts that our planners may put forth in the coming five years, India is going to be short of power until 1980 or 1982, to envisage the immediate decade that is before us. The unfortunate plight has been caused, I think, by very faulty planning, although our planners may not accept this idea. In fact, in every field of activity, Sir, it is criminal bad planning that has been responsible for shortages. If we analyse the period prior to 1966, when we had to import more than 10 million tons of wheat and a few lakh tons of rice to tide over the very difficult food situation that existed, all those in the Planning Commission came forward with the brilliant idea that they had discovered only very recently that during the First, Second and Third Plans, they had given too much importance to heavy industry and that they had not devoted attention to agricultural progress. This was sought to be corrected in the Fourth Plan. Sir, in the case of power, I think, it is not the Tamil Nadu Government that should be held responsible, although they are in a very unfortunate position today and the Hon. the Minister for Electricity is not going to be a very popular figure for the next four or five months, until the power cut is removed. I can still sympathise with the Tamil Nadu Government and with our State Electricity Board, because, ever since I have been a Member of this Council from 1966, when Thiru Ramaiah was the Minister for Electricity, every year, the State Electricity Board has submitted plans for the expansion of power generation in our State, and every year, the plan that was suggested by the State has been cut by 30 or 40 per cent, resulting in the very bad situation that has come about in our State on this occasion. The only State in India—Maharashtra—has got a greater installed capacity as in November 1972 than Tamil Nadu. The figures are reproduced from the “Eastern Economist” which has indicated that Maharashtra has an installed capacity of 2,174 MW as in November 1972 and Tamil Nadu comes as very close second with 2,171 MW. This has been achieved in spite of the restrictions that have been placed by the Planning Commission; and the credit must be taken by our State Government,—to whichever party they may belong and whether it be before 1967 or after 1967,—and by our State Electricity Board, because they have tried to do everything possible to see that the

1973 பிப்ரவரி 6] [Thiru A. R. Damodaran]

power generation copes with the increasing demands of today. Still we are in the unfortunate position that irrespective of what ever arrangements may be thought of at the present time, we are not going to tide over the power shortage. Our source of power generation includes the Neyveli Lignite Corporation where originally the production was to have been 650 MW. In fact, a couple of years ago, they did touch the mark of 500 or 550 MW. For the past five years ever since 1966, we have been pleading in this House,—and, in fact, we have also forwarded a resolution to the Government of India, if my memory is correct, in 1968 pleading—that the second mine cut must be taken up at Neyveli. But, Ministers of Steel and Mines have slept over this matter. I do not attribute any political motive. Perhaps they were more interested in developing the Bokaro Steel Project or probably they did not have funds to expand the Neyveli Lignite Project. But the fact remains, Sir, that this shortage in power generation has been brought about by criminal neglect of the Thermal Stations that existed in our State. I was glad to see in the Governor's Address that the Government of India had at last accepted the idea that the Neyveli Lignite generators should be switched over from lignite to furnace oil or oil furnaces. But, even that is going to take another 14 months and that is not going to relieve our present shortage. Expansion of nuclear plants, whether at Kalpakkam or at other places, is not going to help us now, because it will take seven or eight years for a nuclear plant to generate and to generate electricity. It is in this unfortunate position, Sir, although persons may not like me to express, I think, that somebody's head must roll because of this bad planning. Railway Ministers have resigned if a train goes off the track. But, we have Power Ministers there who refuse to budge and I have nothing against Dr. K. L. Rao who is a technocrat. But, unfortunately, all the weighty words of advice and wisdom that he has tried to din into the heads of the other Members of the Cabinet have failed, because sufficient allocation has not been made to power generation. The point now is that while we may seek to lay the responsibility on someone else, what are we to do to tide over the power cut that has been imposed? Members have referred and they have blamed the Electricity Board and it is quite true that apart from the 25 per cent cut, the 40 per cent cut for Heavy Industry is going to cause loss of production, lay-off of labour, loss of wages to labour, loss of production and shortage of essential commodities like fertilizers, cement, steel products, etc. In spite of all this,

[Thiru A. R. Damodaran]

[1973 பிப்ரவரி 6]

there is no doubt that in our State, we are going to have a difficult period until the next monsoon sets in and even for the next one or one and a half years. It is in this context that I particularly welcome, although my hon. Friend Thiru Rajah Iyer stated that it was a counsel of perfection, the formation of the Western Ghats Development Corporation, because I have always believed in the idea that the four Southern States must join together in planning the development of their resources, whether it be water, power, minerals or any other natural resources that have to be exploited. There may be people, Sir, who may make fun against the Dravida Munnetra Kazhagam Government because they have always been proponents of the individual State and they have not cared about the other regions that existed in the South. But, I think this is a very healthy idea and I hope the Hon. the Chief Minister will go ahead with it. People may not think that Tamil Nadu is on the receiving end, because, of the four States that are concerned more particularly with power generation, Andhra Pradesh, in spite of its vast area—and we can understand something of the troubles that are taking place today in Telangana and other regions—has the total installed capacity of only 670 MW; the total installed capacity of Kerala is only 572 MW; and the total installed capacity of Mysore is only 966 MW. Out of a total installed capacity of 4,379 MW, Tamil Nadu occupies nearly 43 to 44 per cent and has 2,171 MW capacity. So, when the suggestion is now made by the Hon. the Chief Minister that we could think in terms of a Western Ghats Development Corporation for the development of natural resources, it is not because we alone are in difficulty but it is because all the four Southern States stand to benefit. I hope that the Government of India will take note and try to influence their respective party leaders in power in those States. In Mysore, the Chief Minister happens to belong to the ruling party and the Prime Minister would undoubtedly have great influence on him. But in Andhra Pradesh, we will have to wait for further development. I think this is a very sound idea and I would commend it for a suitable approach to be made.

Sir, I would like to refer to the problem of shortages that have been caused by the power cut. I would like the Hon. the Minister for Civil Supplies to investigate whether these shortages have really been caused by power cuts or whether there is something else being done by the manufacturers, which has escaped the attention of the Government. One of my hon. Friends referred to

1973 பிப்ரவரி 6]

[Thiru A. R. Damodaran]

the serious shortage of cement that exists in Tamil Nadu. In fact, I have also brought it to the notice of the Civil Supplies Department. The power cut that has been imposed on Cement Factories was—I am not aware of it exactly and the Hon. the Minister for Electricity must elucidate, but I was under the impression that it was—25 per cent, until 1st February. But, in spite of that, the quota of cement for dealers all over Tamil Nadu has been cut by more than 65 per cent and they are getting only 35 per cent of what they were getting in November or December. When such is the situation, what is the point in the Hon. the Minister for Civil Supplies saying that he will take over certain things for distribution, when the product does not exist for distribution? I am sure the Hon. the Minister for Civil Supplies has sufficient power to ask all the Cement Factories in Tamil Nadu as to the quantity of their production during the past six months and their distribution in Tamil Nadu, and to find out for himself whether cement which has become a scarce commodity is being exported across our borders without being distributed in Tamil Nadu. I know he has only limited powers as far as this is concerned, because cement is a decontrolled commodity and, at the same time, I am sure he will be able to exercise some degree of control over this.

Sir, my hon. Friend referred to groundnut oil, namely, the high price of edible oil. There is no doubt that the price of edible oil and the price of groundnut oil have gone up enormously. I would request the Hon. the Minister for Civil Supplies to find out whether it would be possible for us to prevent groundnut cake from being sent out of our State without satisfying the requirements of Tamil Nadu itself. I think a certain ban was imposed in Maharashtra a couple of years ago, when they suggested that the movement of groundnut cake, groundnut oil and groundnut itself should be controlled by the State. I make this request because groundnut oil is absolutely essential and it is one of the essential commodities for the weaker sections of our society and if we allow the prices of edible oils to go up, it will be extremely difficult to keep the cost of living down.

Sir, a very cautious approach has been outlined by the Minister பி.ப. for Civil Supplies and at a time when reckless slogans rent the air 6-00 stating that if there is a shortage, the whole problem will be solved by Government taking over the wholesale trade. I am very glad that the Hon. the Minister for Civil Supplies has adopted a very cautious approach to the problem of taking over of trade in

[Thiru A. R. Damodaran]

[1973 பிப்ரவரி 6]

foodgrains. Any Government, when it takes over this responsibility, will have a limited life in office. It is my firm belief that this Government are not so unfortunate as to think of taking over the wholesale trading in foodgrains and surviving the 1976 elections. With all my limited political knowledge, Sir, I am sure that it would be suicidal for any Government to take over the wholesale trade in foodgrains. This may be the sterile slogan—pardon me for using this phrase—of socialism by some of our great administrators in Delhi who are absolutely great theoreticians but have no practical knowledge of the trade. I would, therefore, request the Government of Tamil Nadu to continue this extremely cautious approach and as was so ably pointed out in the Governor's Address, the controlling power should be with the State Government. As we are interested in seeing that the weaker sections of our society are protected from indiscriminate price increase, we would support the Government in the limited powers they have taken for this and in procuring a certain percentage of the marketable surplus. I am very glad, Sir, that the Tamil Nadu Government have not fallen a prey to the enticement and inducement of those who want the State Governments to take over the wholesale trade in foodgrains. All State Chief Ministers have expressed concern and it is only those who are far away from the actual administration of the State that are extremely anxious that the Chief Ministers should dig their own graves by taking over wholesale trade in foodgrains. I congratulate the Government of Tamil Nadu on their cautious approach. We will support them in their endeavour to procure essential commodities, whether it is edible oil, whether it is foodgrains, whether it is pulses or kerosene oil, but doing it within the limited scope for Government bodies to distribute.

Sir, I now come to a very important point which has been stressed in the Governor's Address—I hope you will give me five minutes more—and this has a reference to the Fifth Finance Commission. We have been stating for the past five or six years in this House and we have been almost vociferous in respect of our claims. Unfortunately, we have not received the support of other Chief Ministers. But I think within their hearts they support us, but they are a little afraid of coming out supporting the Chief Minister of Tamil Nadu. But the *ad hoc* approach for the devolution of grants and loans must go if we are going to have political peace in our country. I have always been against the Central Government acting as the alms-giver and the State Government going with a

1973 சிப்ரவரி 6]

[Thiru A. R. Damodaran]

begging bowl and asking 'please give me 4 crores for this and 5 crores for that'. We must have some sort of statutory approach to the devolution of funds so that the area of patronage may be completely locked off. Patronage is required in politics, but as between Governments, if patronage is there to be exercised, then the entire question becomes highly political. Viewed from this angle, Sir, this Government have tackled this problem and want it to be placed on the statute-book so that these unnecessary irritations may not occur between two Governments which should really work together for the development of our country. The Hon. the Chief Minister, as I read it in the newspapers, has given evidence before the Commission. The statement of the evidence he has given has not been placed before the House. I would request him to do so. It is not a confidential document, I think. One should note that one of the specific items that was excluded from the purview of the Commission was the Corporation tax. Hitherto we have been raising the question of getting a share in the Corporation taxes. In this particular Fifth Finance Commission, in the terms of reference itself, it was stated that this Finance Commission would not go into the question of sharing of the Corporation taxes. So, we are left only with income-tax and excise duties. Probably, the Hon. the Chairman, Mr. Brahmananda Reddy, might recommend that 20 per cent of the excise duties might go up to 25 per cent. This is not going to solve the problem at all, Sir, and I fully endorse the approach of the Government in suggesting that *ad hoc* approach should go, and that this artificial distinction between plan expenditure and non-plan expenditure should be completely taken away and that there should be a complete review and reappraisal of the principles on which grants and loans are given so that the irritation that exists between the State and Central Governments may disappear.

Sir, one last point and I have done. In the Governor's Address, in the last but one paragraph, a slight mention has been made that the path of evolution of democracy does not always run smooth and is strewn with obstacles and difficulties. I would like to appeal to the leaders of all political parties—of course, nowadays it is very difficult to say that they truly lead the people because so many people do not follow them—but nonetheless I will make this appeal with due respect and humility that the quality of life is very important. For the past few months I have been noticing a degeneration in the political

[Thiru A. R. Damodaran]

[1973 பிப்ரவரி 6]

activities in our State. This is unfortunate because Tamil Nadu has been proud of its traditions. Whatever differences we may have in politics—we must have differences in politics, whether they are ideological—some of which personal or some of which may be related to personalities, at the same time, our life has become rather coarse and vulgar and it is difficult for me to envisage how we are going to continue to work the system of democracy if meetings are to be disturbed and stones are thrown and unnecessary law and order forces are invited to supervise these political party meetings. It is not as if ruling party meetings alone are disturbed, but some very enthusiastic members of the ruling party themselves try to provoke incidents. With due respect to the Hon. the Chief Minister, I would request him to call back the dogs of war and he should see that some degree of political stability is restored. Public meetings must be held and criticisms must be made. One should not fight shy of this. Once we enter political life, not only is our public life open to question, but our entire private life is also open like a book and read out to the public. It is unfortunate, but this is where it has come to. Even in the United States of America, during the course of Presidential election everything is known and as you know, one prospective candidate for Vice-Presidency was disqualified. It is unfortunate that private life should be dragged in to set low levels in politics. I would feel that some degree of sanity should be restored. Frequent strikes take place; stoppages, slowdown strikes, lightning strikes take place from small incidents. It is unfortunate that our people are so full with an atmosphere of violence that they believe that if a petition is sent today and an answer is not received tomorrow, they must start a strike to convince the Government that they have something reasonable to say. If we have to have sanity in our political life, if there should be some reason and logic and argument in our way of life, I would plead not only with the members of the ruling party but with members of all parties, that we must see that the fine traditions that we have built up in safeguarding democracy in our State are preserved for many more years to come. Thank you, Sir.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் உரையின் மீது நன்றி தெரிவிக்கும் தன்மையில் அதிலே பேசுகின்ற வாய்ப்பு எனக்கு அளித்தமைக்கு முதலில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே மிக முக்கிய

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

மாக ஒரு 50 ஆண்டுக் காலம் நமக்கென வாழ்ந்து மறைந்த இராஜாஜி அவர்கள் செய்த சேவைகளையும், அவர் நாட்டிற்குத் தந்திருக்கும் பெரும் செல்வத்தையும், எதிர்கால சமுதாயம் வாழ அவர் கூறிய கருத்துக்களையும் புகழ்ந்து பாராட்டியிருப்பது குறித்து பெருமைப்படுகிறேன். அதற்காக முதற்கண் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இராஜாஜி அவர்கள் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார் என்பதால் மட்டுமல்ல. இந்த நாடு எதிர்காலத்தில் அழிந்து விடுமோ என்னவோ என்று பயந்து ஒரு நேரத்தில் சட்டமன்றத்தில் அவர் முதலமைச்சராக இருந்த போது, அங்கே அமர்ந்திருந்த ஏறக்குறைய நான்கு மாநிலங்களுக்கு உடையவர்கள்—ஆந்திரம், கர்நாடகம், தமிழகம், கோளம் அத்தனை சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்—மத்தியிலே அவர் ஒரு தடவை கூறியது எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. கம்யூனிஸ்டுகள் இந்த நாட்டிற்கு மிக ஆகாதவர்கள், அது எதிர் காலத்தில் தெரியாமல் இருக்காது என்பதற்காக அந்தச் சட்டமன்றத்தில் அவர் எழுந்ததோடு அல்லாமல், ஏறக்குறைய 60, 70 கம்யூனிஸ்ட்களைப் பார்த்து மிகத் தைரியமாக “You are my enemy No. 1” என்று உள்ளத் துடிப்போடு, இந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தோடு கூறினர். அதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய நேரம் இது என்று கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

அவர் நமக்கு அறிவித்த விட்டுப் போன ‘கம்ர்சியல் டாக்ஸ்’, காமதேனு என்ற பெரிய வரம்—இன்னொருவர் சொல்லி அவருடைய கற்பனையிலே தோன்றியது. அந்தக் காரணத்தால் இப்போது நம்முடைய ஆட்சி நிம்மதியாக நடக்கிறது என்று சொல்லுகிறேன். செழிப்பு என்று சொல்லுகிறார்கள். செழிப்பு என்ன இதில் இருக்கிறது? செழிப்பு வேறு வகையிலிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்ததை நான் மனப் பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறேன்.

இப்போது நடக்கிற முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசக்கூடாதென்று எவ்வளவுதான் அடக்கிக் கொண்டாலும், என்னால் முடியவில்லை. நமது நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் “முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வராத முன்னால் நாட்டு மக்களிடத்திலே இன்னின்ன கொள்கைகளை விளக்கினீர்களே, வந்த பிறகு அந்தக் கொள்கைகளை நிறைவேற்றியிருக்கிறீர்களா?” என்று ஒரு கேள்வியை இந்த அவையில் கொண்டு வந்ததன் காரணத்தால்தான், நான் மறுபடியும், மறுபடியும் முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி மக்களுக்கு இன்னின்ன செய்திருக்கிறதென்று சொல்வதற்கு ஒரு நிலையான சந்தர்ப்பத்தை எழுப்பி விடுகிறார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

முன்னேற்றக் கழகம் நாட்டு மக்களிடத்திலே 1967-க்கு முன்னாலே சொன்ன பல கருத்துக்களை, பல கொள்கைகளை அமுல் செய்திருக்கிறது. 1967-க்கு முன்னாலே காங்கிரஸ் கட்சி நாட்டை ஆண்டு வந்தது. தமிழ் மக்கள் மானத்தோடு வாழ வேண்டும்; தமிழ் மகன் நாடோடியாக இருக்கக் கூடாது; அவர்களுக்கு ஒரு தனி நாடு இருக்க வேண்டும்; அதற்காக 'தமிழ் நாடு' என்று பெயர் வையுங்கள் என்று அவர்கள் கேட்டதை நாங்கள் பொது மக்களிடத்தில் கூறினோம். அப்போதிருந்த காங்கிரஸ்காரர்களிடம் 'தமிழ் நாடு' என்று பெயர் வையுங்கள் என்று சொன்னோம். தமிழ் மகன் தன் நாட்டில் வாழ வேண்டும், அவனுக்கென்று ஒரு நாடு வேண்டுமென்று கூறினோம். ஆனால் அப்போதிருந்த முதலமைச்சரவர்கள், 'தமிழ் நாடு' என்று வைத்தால், மற்ற ஊர் உலகத்திற்குத் தெரியாதே' என்று கூறினார்கள். மேலும் 'அதை வைக்கச் சொல்கிறீர்களே, அதை நாங்கள் வைக்க மாட்டோம்' என்று அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் உறுதியாக இருந்தார்கள். ஆனால் தமிழ் மகன் மானத்தோடு வாழ்வதற்கு ஒரு நாடு வேண்டுமென்று நாங்கள் நாட்டு மக்களிடத்தில் சொன்னோம். நாங்கள் 1967-ல் ஆட்சியை எடுத்துக் கொண்ட பிறகுதான் தமிழ் மக்களுக்கு, தமிழன் தன்மானத்தோடு வாழ்வதற்கு 'தமிழ் நாடு' கிடைத்தது.

* திரு. கே. ராஜாராம்: தலைவரவர்களே, தமிழ் நாடு என்ற பெயர் காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே வைக்கப்பட்டுவிட்டது. தமிழைப் பொறுத்தவரையில் தமிழில் 'தமிழ் நாடு' என்று இருந்தது. அப்படி அப் பொழுதே ஆக்கி விட்டோம். ஆங்கிலத்தில் 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்று இருந்ததென்பதை அங்கத்தினரவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழ் ரிகார்டுகளிலும், தமிழ் கெஜட்டிலும் 'தமிழ் நாடு' என்று முன்பே போட்டுவிட்டார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவரவர்களே, மன்னிக்க வேண்டும். அவர் சொன்னதுமாதிரி, இதிலே இருக்கிற கஷ்டங்களை இதற்கு முன்னால் இருந்த முதல்வரவர்கள், திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை மாற்ற வேண்டுமென்றால், இவ்வளவு செலவாகும், அவ்வளவு செலவாகுமென்று சொல்லிவிட்டார்களே தவிர, எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் கூறிய பிரகாரம், 'தமிழ் நாடு' என்று கூறினாலும், 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்று ஆங்கிலத்தில் இருந்ததை அவர்கள் அப்புறப்படுத்தவில்லை. 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்று இருந்துகொண்டுதான் இருந்தது. ஆனால் நாங்கள் வந்த பிறகு, 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்று இருந்ததை எடுத்துவிட்டு, 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் வைத்தோம். தமிழனுக்குரிய, தமிழன் வாழக்கூடிய இடமாக நாங்கள் செய்திருக்கிறோமென்பதற்காகத்தான் கூறுகிறேனெயொழிய வேறொன்றுமில்லை.

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

திரு. பலராமன் அவர்கள், கொள்கைகளை வெளியே சொல்கிறீர்கள், ஆனால் இங்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று கூறியதற்காகத்தான் இதைக் கூறினேன். நாங்கள் ஆயிரக்கணக்கான நிலைமைகளை மாற்றியிருக்கிறோம். திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டுமானால், “லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு பட்டா கொடுத்திருக்கிறோம், வீடில்லாத ஏழைகளுக்கு வீட்டு மனைகள் கொடுத்திருக்கிறோம், விவசாயத்தில் உங்கள் காலத்தில் 40 லட்சம் டன், 50 லட்சம் டன் நெல் உற்பத்தி செய்ததை, பசுமைப் புரட்சி மூலம் 75 லட்சம் டன் அளவுக்குக் கூட்டியிருக்கிறோம்.” இதையெல்லாம் சொல்வதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். இவைகளெல்லாம் தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு பெருமைதானே. இந்தப் பெருமையைச் சொல்லிக்கொள்வதில் ஏன் தயக்கமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி ஏறிவிட்டது என்று அருமை நண்பர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். உண்மைதான். இல்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. விலைவாசிகள் ஏறித்தான் இருக்கின்றன. இதற்கு முன்னாலும் ஏறிற்று. இப்போது “எதற்குக் கேட்டாலும் மத்திய அரசைக் காட்டுகிறீர்கள். அதற்கு அவர்கள் தானே பலியாக வேண்டியவர்கள். நீங்கள் அங்கே மறியல் செய்யாமல், கலெக்டர் ஆபீசில் செய்தீர்கள்” என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டையும் நண்பரவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உண்மையாகச் சொல்கிறேன். நாங்கள் விலைவாசிப் போராட்டம் நடத்தியபோது நானும் வேலூருக்குச் சென்றிருந்தேன். சுமார் 700, 800 அல்லது 900 பேர் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். என்னோடு அடியார் என்ற ஒருவரும், மற்றும் பலரும் சிறைக்கு வந்தார்கள். நண்பர் அவர்களுக்கு இது தெரியும். வேடிக்கைக் காகச் சொல்லவில்லை. அவர்களெல்லாம் 6 மாத சிறைத் தண்டனை பெற்றார்கள். நானும் தண்டிக்கப்பட்டேன். ஆனால் தண்டனைக் காலம் முடிவடைவதற்கு 2 நாளைக்கு முன்னால், வெளி வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள்தான் இருக்கின்றன, வெளியே போய்விடலாமென்று நான் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, விலைவாசிப் போராட்டத்தில் சிறைக்குச் சென்றவர்களுக்கு வருங்காலத்தில் ஏதாவது மானியம் கொடுப்பதாகத் தீர்மானம் வந்து, அப்போது 6 மாத காலமாவது ஜெயிலுக்குப் போயிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனை போட்டால், அதற்கு வாதாடுவதற்காக, இப்போது தான் 6 மாதம் போனதாக ‘ரிகார்டு’ செய்கிறார். அவர் போனது 3 மாதம்தான், 6 மாத காலமல்ல.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: மன்னிக்க வேண்டும். 5 மாதத்திற்கு மேல் இருக்கும். மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் சொன்ன மாதிரி, அது

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

எனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக நான் அதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஏறக்குறைய ஆயிரம் பேருக்கு மேல் சிறைக்குச் சென்றோம். தண்டனைக் காலம் முடிந்தவுடன் வெளியே வந்துவிடலாமென்று நான் சந்தோஷப்பட்டேன். ஆனால் என்னோடு இருந்தவர்கள் 'எங்களை வெளியே விட்டு விடுகிறார்களாமே; நாங்கள் எங்கே போய் சோற்றுக்கு அல்லாடுவோம்; உள்ளேயிருந்தால் மணி அடித்த நேரத்திலே சோறு போடுகிறார்களே; வெளியே எவ்வளவு பெரிய வறுமை தாண்டவமாடுகிறது; ஒரு வேளை சோறு கூட கிடைக்காது போல இருக்கிறதே' என்று அழுதவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் சிறைக்குச் சென்றபோது 10,000 பேருக்கு மேல் வந்தார்கள். வேண்டுமானால் என்னுடைய அருமை நண்பர், திரு. பலராமன் அவர்கள் 'விலைவாசி ஏறிவிட்டது, வாருங்கள் சிறைக்கு' என்றால் யாரும் வரமாட்டார்கள். கொஞ்சம் வசதிகள் இருக்கிற காரணத்தால், அவர்களால் வாங்க முடிகிறது. முன்மாதிரி அவ்வளவு பெரிய கூக்குரலில்லை. அதனால் விலை வாசி முன்னால்விட கொஞ்சம் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு நீங்கள் ஒரு மறியல் ஆரம்பித்தால், எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், எங்கள் முன்னேற்றக் கழகமாக இருந்தாலும், 'விலைவாசி அதிகமாகியிருக்கிறது, வாருங்கள் அதற்கு மறியல் செய்கிறோம், சிறைக்குச் செல்லலாம்' என்றால், 10 பேர்கூட வரமாட்டார்கள். அது நிச்சயமாகத் தெரியும். ஆகையினால் எந்த இயக்கம் ஆரம்பித்துப் பார்க்காலும், தமிழ் நாட்டில் 500 பேர்களுக்கு மேல் கிடைக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, வறுமை குறைந்திருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் இந்த ஆதாரத்தைச் சொல்கிறேனெயொழிய, மற்றக் காரணத்திற்காக அல்ல. அதிலும் வாங்குகின்ற சக்தி மக்களுக்கு ஓரளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் கூறுகிறேன். வேறு எதற்குமில்லை.

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாட்டிலேயிருக்கிறது. கவர்னர் பெருமான் அவர்களே, இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இங்கு மட்டுமல்ல, இந்தியா பூராவிலுமே இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்கள். மக்கள் வேலைக்காகவே படிக்க வேண்டுமென்று படிக்கிறார்கள். நாம் பெரியவர்களாகப் பெற்ற குழந்தைகளை நாமும் அப்படித்தான் செய்கிறோம். பி.ஏ., எம்.எஸ்.சி., பி.எஸ்.சி. படித்தவர்களெல்லாம் படித்துவிட்டு நல்ல வேலைக்குப் போகவேண்டுமென்று கேட்டால், எத்தனை பேருக்குத்தான் ஒரு ஆட்சியாளர் வேலை தர முடியும்? பற்பல மாதிரியாகப் படிக்கின்ற நேரத்திலே, அவர்கள் இதைப் படிப்பிற்காக மட்டும் படிக்கக்கூடாது. சொந்தத் தொழில் செய்வதற்கேற்றபடி திருப்புவனங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி நாட்டுமக்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில், எவ்வளவு பேருக்கு வேலை கிடைக்க முடியும்? ஏறக்குறைய நவீனது கிடக்கும் மில்கள் . . .

1973 பிப்ரவரி 6]

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : இங்கே தலைவரவர்களைப் பார்த்துப் பேசுங்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்கிறார்கள். திண்டாட்டம் தீர்வதற்கு சர்க்கார் பெரிய திட்டங்கள் போடுகின்றபோது கூட குறையிருப்பதாக நம்முடைய நண்பர்கள் எல்லாம் பேசினார்கள். நம்முடைய அங்கத்தினர் திரு. ஈஸ்வரமூர்த்திகூட பேசினார். நமக்கும், மத்திய சர்க்காருக்கும் எந்த மாதிரியான தொடர்பு இருக்கிறது என்பதை ஒருகணம் நாம் எண்ணித்தான் பார்க்க வேண்டும். பார்க்கிறீர்களே, நேஷனல் டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்திற்கு நம்முடைய மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் பறந்து ஓடுகிறார்கள். முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டிற்குப் பறந்து ஓடுகிறார்கள். அங்கே உட்கார்ந்து அவருடைய கருத்தைச் சொல்லி இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வாழ்வு அளிப்பதற்குப் பணம் கொடுங்கள் என்று கேட்பதற்கு ஓடுகிறார்கள். அவர் மட்டுமா? கூடவே தொழில் அமைச்சர் அவர்களையும் அழைத்துப் போகிறார். இத்தனையும் பத்திரிகைகளிலே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோமே. மண்டையோடு மண்டை இடிக்க வேண்டிய இடம் டெல்லியிலே இருக்கிறதே. நாம் இங்கே இடிக்கிறோம். அவர்கள் அங்கே போய் இடிக்கிறார்கள். இடிக்காமலா வந்துவிடுகிறார்கள்? பறந்து ஓடுகிறார்களே. இந்த நிலையை நாம் ஒருகணம் இந்த அவையிலே எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுமேயொழிய அதை மறந்துவிடக்கூடாது. நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே சர்க்கார் இதைச் செய்யவில்லை, அதைச் செய்யவில்லை என்றெல்லாம் சொல்லுகிறோம். எல்லாம் செய்யலாம். இந்த மக்களில் பெரும் பணக்காரர்கள், பெரும் செல்வந்தர்கள், சிமான்கள் இவர்கள் கொடுக்கும் எக்ஸைஸ் வரி எல்லாம் அங்கே போகிறதே. திரும்பத் திரும்ப நாம் என்ன வரி வாங்குகிறோம்? மிளகாய்க்கும் உப்புக்கும் 2 பைசா கொடு என்றால், கத்துகிறோம். இதைத்தானே நாம் செய்கிறோம். முக்கியமான வரி இல்லையே. அந்த வரியெல்லாம் வடநாட்டிற்குச் செல்லுகிறதே. நாம் எதற்குப் பயப்பட வேண்டும்? இதற்குமுன் காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்தது. அப்போது மத்தியிலும் காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்த காரணத்தால், அதைத் தட்டிக் கேட்க தைரியம் இல்லாமல் இருந்தது. நல்ல பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று நல்லெண்ணம் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. இல்லாமலில்லை. ஆனால் அவர்களால் தட்டிக் கேட்க இயலாமல் போய்விட்டது. அங்கேயும் காங்கிரஸ் ஆட்சி. இங்கேயும் காங்கிரஸ் ஆட்சி. எப்படித்தான் அங்குள்ள காங்கிரஸ்காரர்களைத் தட்டி நாம் கேட்பது என்ற ஒரு நிலை இருந்தது. இந்தக் காரணத்தால் இதை தைரியமாகச் சிலர் செய்ய முடியவில்லை. இப்போது ஏராளமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறபோது எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் ஒத்துழைப்பைத் தந்துதான்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

ஆகவேண்டும். தராமல் போனால் எதுவும் நடக்காதே. குறைகள் மட்டும் சொன்னால் போதாதே. ஒரு திட்டம் சொல்லுகிறபோது, இந்தத் திட்டத் திற்கு இந்த வடிவம் இட்டிருக்க வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தினால் இவ்வளவு பயன்கள் இருக்குமென்று அறிவுரை கூறியிருப்பார்கள் என்றால், நான் உள்ளபடியே அதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் : நோம் ஆகின்றது.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : கடைசியாக, மின்சாரம் பற்றிப் பேசிவிடுகிறேன். மின்சாரப் பற்றாக்குறை இந்த நாட்டிலே ஏராளமாக இருக்கிறது. அது தெளிவாக இருக்கிறது. அந்தக் குறைகள் எப்படி எப்படி ஏற்பட்டிருக்கின்றன, அவைகளை எப்படி நிவர்த்திப்பது என்பது குறித்து எனக்கு முன்னாலே பேசிய திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் மிக அழகாக, மிகத் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். இந்த நாட்டிற்கு மின்சாரம் கிடைக்கவேண்டுமென்றால், தடைப்படுகின்ற இடம், தடைகள் ஏற்படுகின்ற இடம் மத்திய சர்க்கார் என்பதனை மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். நாட்டு மக்களுக்கு நல்லது செய்ய மத்திய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நெய்வேலி திட்டமும் அது செய்யவேண்டிய ஒன்றாகும் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த மின்சாரம் நமக்கு அதிகமாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்கு முன்னாலேயே, நெய்வேலி மற்ற இடங்களில் வேலை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே காஞ்சிபுரத்திலே ஒரு ஜெனரேட்டர் தனியாக வைத்து, இருக்கிற மின்சாரத்திற்கும், ஜெனரேட்டரில் உற்பத்தி செய்கின்ற மின்சாரத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாமல், டவுன்களுக்கு, ஊருக்கு, வீடுகளுக்கு, சின்னஞ்சிறு இடங்களுக்கு கரண்டி தந்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி மேட்டூர் அல்லது நெய்வேலி போன்ற இடங்களிலிருந்து நமக்கு மின்சாரம் கிடைக்கவில்லையானால் தனியாக எங்காவது டெம்பரரியாக, முட்டுக்கட்டை ஏற்படும் போது, இப்படி ஜெனரேட்டர் வைத்து ஏதாவது கரண்டு அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு வழிவகையிருக்கிறதா, அதற்கு வழிவகைகள் கிடைக்குமா என்பதையாவது மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் கண்டுபிடித்து, இப்போது கூக்குரலிடுகிறார்களே, 'இல்லையே இல்லையே' என்று, அவர்களுக்கு, கரண்டு இருந்தால் தாராளமாகக் கொடுப்பார்கள். அவர் என்ன 'கரண்டை' மடியிலா வைத்திருக்கிறார்கள்? மத்திய சர்க்கார் மனமிருந்தால் இன்னும் தாராளம் காட்டலாம். எல்லாம் மத்தியிலே இருக்கிறதென்று உங்களுக்குத் தெரியும். அந்தத் தலையெழுத்தை மாற்றுவதற்கு நீங்கள் கைகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவருக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

6-30
பி.ப.

1973 பிப்ரவரி 6]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரைமீது நன்றி நவிலும் தீர்மானத்தினை ஆதரித்து எனது கருத்தை நான் சொல்ல இருக்கிறேன். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் இந்த ஆண்டு நமது மாநிலம் சந்தித்த பல இயற்கைக் கேடுகளையும் இந்த அரசு அவைகளை எவ்வளவு சிறப்பாக ஆற்றல்மிகு நிலையில் சந்தித்து இந்த நாட்டு மக்களுடைய துயரைத் துடைத்திருக்கிறது என்பதையும் பல தலைப்புக்களிலே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அவைகளில் ஒவ்வொன்றினைப் பற்றியும் நான் விளக்கமாகச் சொல்ல விரும்புவதனால், இறுதியான பகுதியில் நான் முன்னால் வர விரும்புகிறேன். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே 13-ம் பக்கத்தில் இறுதி பாராவில், 22-வது பாராவில் மக்கள் ஆட்சி வளர்ச்சிப் பாதையில் அவ்வப்போது இன்னல்களும் இடுக்கண்களும் நேரத்தான் செய்யும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது மாநிலத்திலே சென்ற சில மாதங்களிலே, மக்கள் ஆட்சி நெறியை மாய்த்து விடுவதற்கு ஏற்பட்ட சதி களை குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டி, அந்த இன்னல்களையும் இடுக்கண்களையும் களைந்து, சீரான முன்னேற்றம் நேரிய வழியில் காண நம்மால் ஆனவைகளை யெல்லாம் செய்வதற்கு இந்த அரசு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற முயற்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டி, மற்ற எல்லா மக்களும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய முயற்சி களைப்பற்றியும் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கின்றார் என்று கருதுகின் றேன். இந்தத் தலைப்பிலே சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது என்னு டைய கடமை என்று கருதுகிறேன். ஒரு செய்தி. நம்முடைய நாட்டிலே இப்போது மக்கள் ஆட்சி நெறியைப் பாதுகாப்பதற்கு முக்கியமான அம்சங் களில் ஒன்று செய்தித்தான், பத்திரிகைகள். பத்திரிகைகள் மக்கள் ஆட்சி நெறியைக் காப்பதற்கு தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு அவர்கள் உண்மையான செய்திகளைப் பிரசுரிக்க வேண்டும். உண்மைக்கு மாறான செய்திகளைப் பிரசுரிப்பது ஒரு நாட்டில் மக்கள் ஆட்சி நெறியை இல்லாமல் ஆக்குவதற்குச் செய்கின்ற சதியின் ஒரு பகுதி என்பதை யாரும் மறந்துவிட முடியாது. ஜனநாயக நாடுகளில், மேலை நாடுகளில் எல்லாம் இங்கிலாந்து, சுவிட்ஜர்லாந்து நாடுகளில் எல்லாம் இந்த பார்ட் ஆஃப் பிரஸ், பத்திரிகைகளுடைய பங்கு என்ன என்பதை மிக அழுத்தந்திருத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். பத்திரிகைக்காரர்கள் அதை நெறியாகப் பார்த்து வரு கிறார்கள். நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பத்திரிகையில் வந்த நிகழ்ச்சி யைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பற்றியது ஆனதனால், நான் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக் கின்றேன். 18—1—1973 குமுதம் பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி “கல்லூரி திறந்தாயா? கட்டு அபராதம்” என்று ஒரு தலைப்பு. அந்தத் தலைப்பைப் போட்டுவிட்டு இரண்டு கல்லூரிகள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. ஆட்சியாளர் கல்லூரியைத் திறக்கக்கூடாது என்று கட்டளை

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

பிறப்பித்தார்கள். அதை மீறி கல்லூரிகள் தொடர்ந்து நடந்தன. அதற்காக ஆட்சியாளர் 3 ஆயிரம் ரூபாய் ஒரு கல்லூரிக்கும் மற்றொரு கல்லூரிக்கு 1500 ரூபாயும் அபராதம் விதித்தார் என்ற ஒரு செய்தி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 18—1—1973-ந் தேதி குமுதத்தில் 87-வது பக்கத்தில் இந்தத் தலைப்பைப் போட்டு, அதற்கு ஒரு கோட்டு போட்ட பட்டதாரி போல ஒரு நபருடைய படத்தையும் போட்டு, இறுதியாக அதிலே “மாணவ மாணவியர்களின் படிப்பைக் கருதி திறந்து வைக்கப்பட்ட கல்லூரி, கல்வி நிலையங்கள், கல்விக் கூடங்களுக்கு அபராதம் விதிப்பது தமிழ் நாட்டில் இதுதான் முதல் தடவையாக இருக்குமோ” என்று செய்தி இருக்கிறது. நான் கேட்கிறேன். நாமெல்லாம் எந்த உலகத்தில் வாழ்கிறோம் என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு கல்லூரிக்கு அபராதம் விதிக்கிற அதிகாரம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு இல்லை. அப்படி ஒரு விஷயம் நடக்கவும் இல்லை. பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் “ஆடானமல் பாடி” என்று சொல்கிற ஒரு சுதந்திர அமைப்புடைய பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் ஒரு “கான்ஸ்டிடியூஷன்ட் காலேஜ்” சுதந்திர அமைப்புடையது. கல்லூரித் தலைவர்கள் செயல்படுகிறோம் என்றால், எங்களைக் கேட்பது, எங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது பல்கலைக் கழகம். அரசு மானியம் வழங்குகிற ஒரு முறையை மாத்திரம் கையில் வைத்துக்கொண்டு இந்தக் கல்விக்குத் துணை புரிகிறது. கட்டிடங்களுக்கு மானியம் வழங்குவது, ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளத்தில் மானியம் வழங்குவது, பலவிதமான கருவிகள் வாங்குவதற்கு மானியம் வழங்குவது, இவை அந்த முறையில் செயல்படுகின்றனவா என்று பார்ப்பது, அதைத் தவிர பள்ளிகள் திறப்பது, அடைப்பது பாடத் திட்டங்களை வகுப்பது இவைகளில் அரசு தலையிடுவதில்லை. பல்கலைக் கழகங்களில் எல்லா கல்லூரி முதல்வர்களும், செனெட் மெம்பர்களாகவும், அகெடமிக் கவுன்சில் மெம்பர்களாகவும் குழுமியிருந்து நாங்களே ஆலோசனை செய்து தீர்ப்பு எடுத்துக்கொள்கிற ஒரு ஜனநாயக சபாட்சி அமைப்பு முறையில் அமைந்திருக்கிறது. மாநிலம் முழுவதும் பரவலாக, விரிவாக நிற்பனையாகிற ஒரு பத்திரிகையிலே இவ்வளவு தவறான செய்தியைச் சொன்னால் யார் நம்புவார்கள் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் நான் வந்தவுடன் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திலே எனது நண்பர் வழக்கறிஞர் ஒருவரைக் காண்பதற்குப் போய் அவருடைய ஓய்வறையில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறபோது, பல வழக்கறிஞர்கள் “உங்களுடைய கல்லூரிக்கு ஃபைன் போட்டார்களாமே” என்று என்னைக் கேட்டார்கள். இரண்டு கல்லூரிகள்; ஒன்று அறிஞர் அண்ணா கல்லூரி, ஆரல்வாய்மொழியில் உள்ளது, ஒவ்வொரு நாளும் செயல்பட்டது. அந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகிற போது, அது எந்த நாளும் அடைக்கப்பட்டதில்லை, மாணவர்களுடைய ஒத்துழைப்போடுதான். நாம் மாத்திரம் கல்லூரியை நடத்திக்கொண்டிருக்க முடியாது. 700 மாணவர்கள் பயிலுகிற அந்தக் கல்லூரியில் மாணவர்கள்

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

தலைவர்கள் கூடி, இது தேவையற்ற கிளர்ச்சி, ஈடுபடவேண்டிய தேவையில்லை என்று சொல்லி, எல்லா நாட்களும் செயல்பட்டார்கள். அதுபோல ஹோலி கிராஸ் கல்லூரி செயல்பட்டது. மதுரையில் லேடி டோக் கல்லூரி எல்லா நாட்களும் செயல்பட்டது. குற்றாலத்தில் இருக்கிற கல்லூரி எல்லா நாட்களும் செயல்பட்டது. இப்படி பல கல்லூரிகள், மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் எல்லையிலுள்ளவை, ஒழுங்காகச் செயல்பட்டன. ஒரு சில கல்லூரிகள் அரசியல் மாச்சரியங்களினால், ஒரு சிலருடைய தூண்டுதலால், குழப்பவாதிகளுடைய கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக, ஆங்காங்கு தடைப்பட்டு நடந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் இந்தக் கல்லூரிகள் தொடர்ந்து நடைபெறுவதைப் பார்த்தவுடன், மற்றக் கல்லூரிகளில் பயிலுகிற மாணவர்கள், இவர்கள் பாடங்களை முடித்து விடுவார்கள், பல கல்லூரிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன, ஆகவே தேர்வை மாற்றி வைக்க மாட்டார்கள், நாம் அகப்பட்டு விடுவோம், ஆகவே நம்முடைய கல்லூரிகளைத் திறந்து விடுவோம் என்று போகிறார்கள். அப்படிப் போவதைத் தடுப்பதற்கு இப்படிப் பொய்ச் செய்தி போடப்படுகிறது. கல்லூரி திறந்தால், 1,500 ரூபாய் லைபன், 3,000 ரூபாய் லைபன், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் போடுகிறார் என்று அப்பட்டமான பொய்ச் செய்தியைப் போடுகிறது. இப்படி ஒரு செய்தி அல்ல, பல செய்திகள், நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்ல முடியும். கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரை, ஒரு செய்தியை இப்படி வெளியிடுகிறார்கள். இந்தச் செய்தி பொய் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. அந்த மாவட்டத்திலே ஆளுகிற மற்றவர்களுக்கும் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். சென்னையில் இருக்கிற வழக்கறிஞர்கள் உள்ள இடத்தில் இப்படிச் செய்தியைப் போட்டதனால், அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, என்ன லைபன் போட்டார்கள், எப்படிச் கட்டினார்கள் என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களிடத்தில் நீங்கள் சட்டம் பயின்ற நிபுணர்கள், சட்டத்தை விவரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், ஒரு ஆடானமல் பூனிட்டாக இருக்கிற கல்லூரிக்கு, பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்குகிற கல்லூரிக்கு, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் லைபன் போடுவதற்கு எங்கே அதிகாரமிருக்கிறது, அவர்கள் செய்தியைப் போட்டார்களென்றால், நீங்கள் எப்படி நம்பினீர்கள் என்று கேட்டேன். முக்கியமான பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வந்தால், அதை நம்பாமல் இருக்க முடியுமாவென்று சொன்னார்கள். ஜனநாயக அமைப்பிலே கல்வி கற்றவர்கள் வாழ்கிற நாட்டில் பத்திரிகைகளுக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிகிறோம். ஏன் நம்புகிறார்கள் என்றால், இந்தப் பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருக்கிறதென்றால், இது முக்கியமான பத்திரிகை, பல ஆண்டுகளாக நடைபெறுகிறது, பல லட்சம் பிரதிகள் அடித்து பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

அவர்கள் பொய் சொல்வார்களா என்று இந்த நாடும், நாட்டிலுள்ள நல்லவர்களும், படித்தவர்களும், ஜனநாயக வாதிகளும் இந்த அளவிற்கு நம்பிக் கொண்டிருக்கிறபோது, பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் அந்த நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக தங்களை ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று, உரக்கச் சொன்னாலும்கூட, மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்வதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதே பத்திரிகையில் அதே தேதியில் 18—1—1973 இதழில் தான் தலையங்கம் 'புதுக்கோட்டைக்கு நன்றி' என்று பொய்ச் செய்தியைப் போட்டார்கள். அதை என்னால் நல்ல முறையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது: இந்தப் பத்திரிகையையே எடுத்துப் பொய் பல இடங்களில் கல்லூரிக்கு ஃபைன் போட்டிருக்கிறது, அபராதம் விதித்திருக்கிறது என்று பொய்ச் செய்தி போட்டார்கள், இது எவ்வளவு தூரம் பொய், அதே மாதிரி தலையங்கமும் பொய். நானும் புதுக்கோட்டையில் முழு அளவில் இருந்தேன். 'புதுக்கோட்டைக்கு நன்றி' என்று சொல்லி பொய்த் தலையங்கம் எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்படி பத்திரிகைக்குள்ளே எவ்வளவு பொய் இருக்கிறதென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவல நிலைக்கு கற்றவர்கள், பத்திரிகை படிக்கிறவர்கள், நாட்டு மக்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறப்பதற்கில்லை. இந்த நிலையிலிருந்து பாதுகாக்கவேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்குரியது என்பதை அமைச்சரவர்களுக்கும், முதலமைச்சரவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு தக்க கண்காணிப்புக் குழு ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனையை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கல்லூரி முதல்வர்களுடைய கழகத்திலும், ஆசிரியர்கள் கழகத்திலும் நான் உறுப்பினராகவும், செயற்குழுவிலும் இருக்கிறேன். பல கலைக் கழக முதல்வர்கள் சங்கத்தின் சார்பில் இந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு நாங்கள் எழுதியிருக்கிறோம். பதில் இதுவரை வரவில்லை. ஆனால் நாங்கள் வழக்கிற்குப் போக முடியாது. ஒரு கல்லூரி என்று இருக்கிறது, நாங்கள் இல்லையென்று தப்பித்துக்கொள்ள முடியும். ஆட்சியாளர்கள் வழக்கிற்குப் போகலாம். ஆனால் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், எங்கோ ஒரு பத்திரிகை சில நேரங்களில் பத்திரிகை எண்ணிக்கையை விற்பதற்காக சில பொய்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது. அதை விட்டு விட்டு வந்தார்கள். நாம் கவனக் குறைவாகக் கூட இருந்தோம். இன்று அப்படியல்ல. திட்டமிட்டு, அவலமான செய்தியைப் பரப்புவதற்கு, இந்த அரசு கல்வித் துறைகளுக்கெல்லாம் தண்டனை வழங்குகிறது, கல்வியைத் தடுக்கிறது, படிக்க விரும்புகிற மாணவர்களைப் படிக்க விடாமல் தடுக்கிறது என்று ஒரு அப்பட்டமான பழியைச் சுமத்துவதற்கு செய்தியை வெளியிடுகிறார்கள். ஆகவே, நான் ஏதோ பத்திரிகை சுதந்திரத்திற்குள்ளே அரசு துழைய வேண்டுமென்று நினைக்கிறவன் அல்ல, பத்திரிகைக்கு எவ்வளவு சுதந்திரம் கொடுக்க

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

வேண்டுமோ அவ்வளவு சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறவன். ஆனால் சுதந்திரம் என்ற பெயரால், அவர்களுக்கிருக்கிற உரிமை என்ற பெயரால், பொய்ச் செய்திகள் போடுவார்களானால், செய்திகள் திரித்து விடப் படுமானால், அதனுடைய விளைவு என்னவாகும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இதைக் கண்காணிப்பதற்கு ஆங்காங்கே ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒருவர் குழு, அது அதிகாரியோ அல்லது நான் அபிசியலோ, எப்படி வேண்டுமானாலும் சரி, போடுவதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களையும் முதலமைச்சரவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைப்பற்றிச் சிந்தித்து, என்ன செய்ய வேண்டும், சட்டம் என்ன இடம் கொடுக்கிறது என்று பார்த்து, ஒரு குழு அமைத்து, அதன் மூலம் ஒரு தண்டனை தரவேண்டும். அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்கூட சொல்லவில்லை. இந்த மாதிரியாகப் பொய்ச் செய்தி போட்டோம் என்று ஒரு 10 பிரதியாவது போட வேண்டும், அப்படியாவது அது விளம்பரமாக வர வேண்டும். கோர்ட் தண்டனை அளிக்கிறது, அல்லது கோர்ட்டில் போய் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு விடுகிறார்கள். அது சர்வ சாதாரணமாக இருக்கிறது. ஆங்கில நாகரிகத்தில் நாம் பெற்றது என்னவென்றால், எந்தத் தவறையும் செய்து விட்டு, 'எக்ஸ்ச்யூஸ் மி' என்று சொன்னால் விட்டு விடவேண்டும் என்று நாம் வைத்திருக்கிறோம். என்ன பாரம்பரியமோ என்னவோ தெரியவில்லை. அதிலே தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே ஒரு கண்காணிப்புக் குழு இருந்து, இப்படிப் பொய்ச் செய்தி வருமானால், திட்டமிட்டு, செய்தி வருமானால், தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு நாம் தயங்கக் கூடாது என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனவே, இன்னும் இதைப்போல பல செய்திகள் பத்திரிகையில் வருவதைச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும். நேற்று வந்த நாளிதழில் சொல்ல முடியும், முந்தா நான் வந்த நாளிதழில் சொல்ல முடியும். இப்படி தினம் தினம் வருகிறது. இப்போது பத்திரிகை படிக்கிறவர்களெல்லாம் முதலில் எது பொய், எது உண்மை என்று கண்டுபிடிக்கிற ஆற்றலோடு பத்திரிகைக்குப் பக்கத்தில் போக வேண்டுமென்ற சூழ்நிலைமை உருவாகி விட்டது. இதைத் தடுத்த நிறுத்தாவிட்டால், ஜனநாயகம் பாதிக்கப்படும். அவர்கள் ஜனநாயகத்தைக் கேலிக் கூத்தாக ஆக்கிவிட முடியுமென்று நினைக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்களுடைய தலைமையில் அமைந்திருக்கின்ற இந்த அரசு அத்தகைய ஒரு நிலைமைக்கு தமிழகத்தை விட்டு விடாது என்று நம்புகிறேன் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல, கல்வித் துறையைப் பொறுத்த அளவில், இந்த நமது அரசு மிக முக்கியமான சீர்திருத்தமாகிய ஆசிரியர்களுடைய பதவிப் பாது

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

காப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது. அது வெளியே வரவும் இருக்கிறது. நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதே மன்றத்தில் முதலமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் இருக்கிற போது, ஒரு தனியார் தீர்மானம் கொண்டுவந்தேன். அப்போது அவர்கள் “இப்போது ஆசிரியர்கள் பதவிக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இல்லை. இப்போதிருக்கிற சட்டமே போதும்,” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். பின்னால் இன்னொரு தடவை பதவிப் பாதுகாப்புச் சட்டம் வேண்டுமென்று நானே தீர்மானம் கொண்டு வருகிறபோது, நமது மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் எழுந்து, இது மிகத் தேவையானது, இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்று சொல்லி, அதற்குக் குழு அமைத்து அதற்கு வேண்டிய ஒரு ஆய்வுக் குழு ஏற்படுத்தி, அது பல இடங்களுக்குச் சென்று ஒரு அறிக்கையைக் கொடுத்தது. அந்த அடிப்படையிலே சட்டத்தில் ஒரு தீர்மானம் கொடுத்து அதை சட்டசபை ஆய்வுக் குழு பரிசீலித்தது. அதற்கு அரசியல் சட்டங்கள் எந்த விதமெல்லாமோ இடையூறு கொடுக்கிறது. நிர்வாகங்கள் எந்தெந்த விதமெல்லாமோ இடையூறு கொடுக்கிறது. இத்தனை இடையூறுகளையும் தாங்கிக்கொண்டு, ஆசிரியர்களைப் பாதுகாப்பது என்று இந்த அரசு துணிந்து நல்ல சட்டத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கோளத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட சில சட்டங்கள் செல்லுபடியாகாது என்றும், சில ஷரத்துக்கள் செல்லுபடியாகாது என்றும் உயர்நீதி மன்றங்களால் சொல்லப்பட்டது. அதனையெல்லாம் உணர்ந்து அந்த நிலை வராமலிருக்கிற வகையில், ஏற்ற நிலையில் சட்டத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி நல்ல முறையில் சட்டத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிற நமது அரசுக்கு நான் ஆசிரியர்கள் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்களாவென்றால், சில இடங்களில்—நான் அறிகிறேன்—அந்த ஆசிரியர்களுடைய சர்ட்டிபிகேட் நிர்வாகிகள் கையில் இருக்கிறது. ஒரு ஆசிரியர், எம்.ஏ., பி.எ., பி.டி. என்று படித்துவிட்டு வருகிறார். அவருக்குக் கொடுக்கப்படுகிற சர்ட்டிபிகேட் அவர் எந்த அளவிற்குப் படித்திருக்கிறார் என்று பார்ப்பதற்குத்தான். நிர்வாகி அவருக்கு வேலை கொடுக்கும்போது அந்த சர்ட்டிபிகேட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது, பிறகு அதற்கு ‘ட்ரு கர்டி’ எடுத்து, ‘அட்டஸ்டி’ பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, ஒரிஜினல் சர்ட்டிபிகேட்டை அவரிடத்திலேயே கொடுத்துவிட வேண்டியது. அந்த சர்ட்டிபிகேட் அவர் 14 வருஷம், 17 வருஷம் படித்துப் பெற்ற ஒரு செல்வம். ஆனால் பல பள்ளிகளில் அந்த சர்ட்டிபிகேட் அந்த நிர்வாகிகள் கையில் இருக்கிறது. பல பள்ளிகள் என்று நான் சொல்லும்போது, நான் குறிப்பாகவும் சொல்ல முடியும். சொல்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஈஸ்வரமூர்த்தி

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

அவர்கள் நடத்துகிற தனிப் பள்ளியில்கூட 16 ஆசிரியர்களுடைய சர்ட்டிபிகேட்டை அவர்கள் கையில் கொடுக்கவில்லை.

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதையே ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதி, ஒரு உண்மையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 5-8-1972-ம் தேதியன்று, மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி அவர்கள், அங்கே தலைமையாசிரியர், எழுத்தர், இன்னும் சில ஆசிரியர்களை அனுப்பி, நான் இல்லாதபோது, பள்ளி ஆயிசை உடைத்து, கதவைத் திறந்து, சர்ட்டிபிகேட்டை எல்லாம் அகற்றிக்கொண்டு போய், அலுவலகத்தில் பூட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு, அந்தப் பள்ளி அலுவலகம் இன்னும் திறக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அந்த வழக்கு நீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது. இப்படி பகிரங்கமாகப் பட்டப் பகலில் திருட்டை நடத்திய வழக்கு நீதிமன்றத்தில் இருக்கும்போது, அதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கொஞ்சங்கூட சிந்தித்துப் பார்க்காமல், இங்கே தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கீப் பேசியது முறையா என்பதைப் பற்றி தலைவர் அவர்கள் தான் தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: தீர்ப்பு வழங்குகையில் என்னுடைய பக்கத் தையும் கேட்டுவிட்டு தீர்ப்பு வழங்குங்கள் என்று சொல்கிறேன். நான் சொல்வது, ஆசிரியர்களுக்குச் சொந்தமான சர்ட்டிபிகேட், உடனடியாக திரும்ப ஆசிரியர்களிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கொடுக்கப்படவில்லை என்று நான் அறிந்ததை எடுத்துச் சொன்னேன். ஆசிரியர்களின் சொந்த சர்ட்டிபிகேட்டை பள்ளியில் சேர்ந்த பிறகு திரும்பக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொன்னேன். உடைத்து எடுத்துக் கொடுத்து விட்டார்கள் என்று உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். உடைத் தார்களா, இல்லையா என்ற கோர்ட் வழக்கு விஷயத்துக்கு நான் வரவில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் அந்த சர்ட்டிபிகேட்டை வைத்துக்கொள்வதே தவறு என்று சொல்கிறார். தீர்வாக அதிகாரி பற்றி அல்ல.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: நான் சொல்ல வந்தது, சான்றிதழை தலைமை ஆசிரியர் வைத்துக்கொள்வதற்கும் உரிமையில்கூட, நிர்வாகியும் வைத்துக்கொள்வதற்கு உரிமையில்கூட. ஆசிரியர்களுக்கு அங்கே வேலையில்லையென்றால், வேறு வேலை பார்ப்பதற்காகக் கேட்கிறார்கள். அப்படிப் போக வேண்டுமென்றால், அவர்கள் சர்ட்டிபிகேட்டுக்கு 'அட்டெஸ்டட் காப்பி' எடுப்பதற்காக அந்த சர்ட்டிபிகேட் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. அதனால்தான் அவர்கள் கையில் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். கையில் வைத்திருந்தால், இவர்களுடைய தயவில்லாமல் அவர்கள் வெளியே போக முடியும்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

வேலை வாங்குவதற்கு 2 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும், வெளியே போக வேண்டுமென்றால் 2 ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் செய்கிற சூழ்ச்சி இது. வேறு பள்ளிகளில் போய் அவர்கள் சேருகிறார்கள். ஆகவே இந்த முறையை மாற்றவேண்டுமென்று தான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கோர்ட்டில் இருப்பதைப்பற்றி நான் சொல்ல வரவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலைக் கொடுமைகளை எதிர்த்து ஆசிரியர்கள் போராடுபவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதோடு, இந்த நாட்டில் ஆசிரியர்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி : மீண்டும் விளக்கிச் சொன்ன பிறகும், என்னைக் குறித்தே சொல்கின்றார். இது இந்தச் சபையின் கௌரவத்துக்கு நாகரீகமாக இல்லை. தயவுசெய்து இந்த விதிகளுக்கு முரணான இந்தப் பொய்க் குற்றச்சாட்டை இந்த மன்றத்தில் சொல்ல வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, சபையின் அங்கத்தினர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தனிப்பட்ட முறையில் இந்த மாதிரிப் பேசிக்கொள்வது இந்தச் சபையின் பண்புக்கு அழகல்ல, நல்லதுமல்ல. பொதுவாகப் பேசிக் கொள்ளலாம். நேரடியாக, தனிப்பட்ட முறையில் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் பேசவேண்டாமென்று இரு தரப்பினரையும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நல்லதொரு சூழ்நிலையை வளர்ப்பதில் இந்த சபைக்கு ஒரு தலியான முக்கியத்துவம் உண்டு, ஒரு பண்பாடு உண்டு. தவிர, நமது விதிகளில் கூட, ஒரு அங்கத்தினர் இன்னொரு அங்கத்தினர் புண்படும்படியாகத் தாக்கிப் பேசுவது தவறு என்றிருக்கிறது. ஆகவே இம்மாதிரிப் பேசவேண்டாம் என்று நான் இரண்டு பேர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : நான் யாருடைய மனதையும் புண்படுத்துவதாக நினைக்கவில்லை, விரும்பவும் இல்லை. அப்படி ஏதாவது மனம் புண்பட்டிருந்தால், அவர் வருந்த வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், நமது கல்விச் சட்டத்தில் பல நல்ல திட்டங்களை நாம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். நமது மாநில ஆளுநர் அவர்களுடைய அறிக்கையில் கூட, மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு எப்படி சம்பளத்தை உயர்த்துகிறார்களோ, அதையே மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்று நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் வற்புறுத்தியதை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எனக்கு முன்னால் பேசிய பல நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு இந்த அரசு என்ன செய்தது என்கூட குறிப்பாகச்

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

சுட்டிக்காட்டினார்கள். நான் என்ன சொல்கிறேன்? மாநில அரசு ஊழியர்களுடைய நிலை இந்த ஆட்சில் எப்படி இன்றைக்கு உயர்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுத்துச் சொல்ல முடியாது. ஆசிரியர்களுடைய நிலையையும் உயர்த்தினார்கள். மற்ற அலுவலர்களின் நிலையும் உயர்ந்திருக்கிறது. இன்னும் எந்தெந்த நிலையில் உயர்த்துவது என்பதை நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அலுவலர்களுக்கெல்லாம் இது ஒரு பொற்காலம் என்று நாம் கருத வேண்டும். ஏனென்றால், மத்திய அரசுச் சம்பளக்குழு அறிக்கை வரப் போகிறது. அது வந்ததும் எப்படி அலுவலர்களுக்கு உயர்த்திக் கொடுப்பது என்று மாநில அரசு வலியுறுத்தும் இந்தக் கொள்கையை எல்லோரும் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், பஸ்களையெல்லாம் தேசியமயம் ஆக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை இந்த அரசு அமுலாக்குகிறது என்று கவர்னருடைய உரையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு உண்மையை இந்த நாட்டு பொதுமக்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாகர்கோவிலி விருந்து திருநெல்வேலி வருவதற்கு அரசு பஸ்களில் 2 ரூபாய் சார்ஜ். 2 ரூபாய் கட்டணம். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் ரூபாய் 1-10 அணா அல்லது ரூ. 1-60. அரசுப் போக்குவரத்துத் துறை நாட்டுடைமை ஆக்கப் படாமல் இருந்தால், இந்தக் கட்டணம் எப்படியிருக்கும் என்பதை நாம் கற்பனை செய்து பார்க்க வேண்டும். அல்லது சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூன்றரை அல்லது 4 ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கும். இப்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் விலை ஏறுகிறது, பெட்ரோலுக்கு 2, 3, 4 மடங்கு விலை ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. அரசுப் போக்குவரத்துத் துறை ஈடுபட்டதன் காரணமாக, லாபத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல் படாமல், பொதுமக்களுக்கு நன்மை செய்வதையே குறிக்கோளாக மட்டும் கருதியதால் தான், 2 ரூபாயாக மட்டும் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். அரசுப் போக்குவரத்துத் துறை நாட்டுடைமை ஆக்கப்படுவதை ஊக்குவித்து, அது எல்லோருக்கும் சொந்தமான சொத்து, இதைப் பாதுகாக்கும் முறையில், இதை நாசம் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நாட்டு மக்களுக்கு உணர்த்த நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தொழில் துறையில் இருக்கிறவர்களும், மாணவர்களும் இந்த உண்மையை உணர்ந்து போக்குவரத்துத் துறைத் தொழிலாளர்களுக்கும், மாணவர்களுக்குமிடையே போராட்டமில்லாமல், அரசுப் போக்குவரத்துத் துறையை நாட்டுடைமை ஆக்கிக் கொள்வதால், முழு அளவில் அதனால் பெறுகிற நன்மை பொதுமக்களுக்கு உண்டு. ஒரு ஆபத்தும் இல்லாமலில்லை.

6-50
பி.ப.

[திரு. வ ஈ.ஸ்வரமூர்த்தி]

[1973 பிப்ரவரி 6]

தமிழகத்தில், போக்குவரத்துத் துறை ஊழியர்கள் நினைத்தால், ஒரு சங்கட நிலைமையை உருவாக்க முடியும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை வராமல் பாதுகாத்துக்கொள்ள பொது மக்கள் துணிந்து செயல்படத் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னொன்று, செலக்ஷன் கிரேட் பற்றி எனக்கு முன் பேசிய நண்பர்கள் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். அண்மையில், செலக்ஷன் கிரேடை ஆசிரியர்களுக்கு நம் அரசு வழங்கியிருக்கிறது. இருக்கிற முறையை வருஷ அடிப்படையில் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தளவில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வரைவு கொண்டு வருவார் என்று நம்புகிறேன். வருஷ அடிப்படையில் வைப்பதுதான் ஒரு நியாய அமைப்பாக அமைய முடியும் என்று அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்னர், இந்த ஆசிரிய உலகில் செலக்ஷன் கிரேடை அரசு ஊழியர்கள் மட்டும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தனியார் பள்ளிகள், டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் ஆசிரியராக சேர்ந்தால், இறுதி வரை அப்படியே ஓய்வு பெறும் சூழ்நிலை இருந்தது. நமது அரசு பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்தாலும், செகண்டரி கிரேடாக இருந்தாலும், எலிமெண்டரி கிரேடாக இருந்தாலும், எல்லாத் துறை ஆசிரியர்களுக்கும் செலக்ஷன் கிரேட் என்று பதவி உயர்வு வழங்கியிருக்கிறது. அதை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அரசுப் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு செய்தியையும் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது சொல்லக் காரணம், இன்னும் சில நாட்களில் வேறு சிலர் அதை ஒரு குறையாகச் சொல்லக்கூடாது என்பதற்காக நம் அரசு தலைமை ஆசிரியருக்கு என்று ஒரு சம்பள விகிதத்தை இரண்டாவது பே கமிஷன் அறிவித்தது. 450 உயர்நிலை பள்ளித் தலைமையாசிரியர்கள் அதைப் பெறுகிறார்கள். அரசுப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், கம்பைன்ட் கேடர், பர்ஸ்ட் கிரேட் டீச்சர், டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ், ஹெட் மாஸ்டர் மூன்றாம் சேர்ந்த கம்பைன்ட் கேடர். 225 ரூபாய் சம்பளம் ஆரம்பம் என்றிருந்தது. ஹெட்மாஸ்டருக்கு மட்டும் 30 ரூபாய் அலவன்ஸ் கொடுக்கிறார்கள். இதை மாற்றி, இரண்டாவது பே கமிஷன் தலைமை ஆசிரியருக்கு ரூ. 450 ஆரம்பம், ஒரு செலக்ஷன் கிரேட் பி.டி.-க்கு ரூ. 400 ஆரம்பம், பட்டதாரி ஆசிரியருக்கு ரூ. 300 ஆரம்பம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகவே அந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை 2-1-1970-லிருந்து அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

1973 பிப்ரவரி 6]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஆனால், இப்பொழுது 'ஏ' அரசுப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியருக்கு இந்த மட்டத்தில் சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டும், இதுவரை ரூ. 450-ல் இருந்தது. பின்னர் சம்பளம் நிர்ணயம் செய்து ரூ. 600, 700 என்று வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். சர்வீஸ் ரூல்ஸ்படி ஹெட்மாஸ்டருக்கு கிரேட் இல்லை. இதற்கு முன்னிருந்த அரசும் விதி முறைகளில் அரசாங்கப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியருக்கு கிரேட் என்று வைக்கவில்லை. ஆனால், இரண்டாவது பே கமிஷன் தலைமை ஆசிரியருக்குச் சம்பளம் வைத்திருக்கிறது. தலைமை ஆசிரியர் என்ற கிரேடை நீங்கள் உற்பத்தி செய்யும் முன் இந்தச் சம்பளம் வாங்கக் கூடாதென்று ஏ.ஜி. ஆபீசிலிருந்து அப்ஜெக்ஷன் ரெய்ஸ் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அப்படி திருத்தப்படாத முறையை மாற்றி, இவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்கள் என்று சம்பளம் வாங்கிக் கொடுக்கப் போகிறோம். இது சம்பந்தமாக, நிதி இலாகா செயலாளரையும், டிபுடி இயக்குநரையும் கண்டு பேசி, உடனடியாக "ஸ்டே ஆர்டர்" போட்டாக வேண்டும். இதை ஒரு பிரச்சினை யாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிறகு பேச வாய்ப்பிருந்தால், அப்பொழுதே சொல்லியிருக்க முடியும். பிறகு சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : இதற்கான வழி முறைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : எந்த முறை செலக்ஷன் என்று இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில், மக்கள் குறைகளைக் களைந்து, நிலையான வழி காண சட்டத்தைச் செய்ய வேண்டும். இந்த விதியைத் தளர்த்துவதில்லை, சட்டம் சொல்லுகிறது, அதனால் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லையென்று இந்த அரசும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் சொன்னதுதான். நான் சொன்னதாக இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். மற்றவர்களும் வாய்ப்பு இறுதியாகப் பெற்றிருப்பார்கள். மற்றவர்களும், அரசுப் பணியில் இருப்பவர்களும், தனியார் பணியில் இருப்பவர்களும் அனுபவிக்காதவற்றை, இந்த நல்ல காரியத்தை இந்த அரசு செய்து கொண்டிருக்கிறது. இதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூட்டிக் காட்டுவது என்னுடைய கடமை என்று குறிப்பிடுகிறேன். நமது கல்வித் துறையில் சில திட்டங்கள் போட்டு, பல இடங்களில் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இன்று நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் குறிப்பிட்டது போல, எம்.ஏ. படித்தவர்களுக்கிடையேயும், பி.ஏ. படித்தவர்களுக்கு இடையேயும் வேலை இல்லாத நிலைமை குறையலாம். ஆனால் பி.ஏ. படித்தவர்கள் பர்செண்டேஜ் அதிகமாகும். எம்.ஏ. படித்தவர்களிடையே பர்செண்டேஜ் குறையும். ஆக, வேலையில்லாத திட்டாட்டத்தைப் போக்க ஒரே முறை நம் கல்வித் திட்டம் தொழிற் கல்வியோடு இணைந்ததாக இருக்க வேண்டும். பயில்வதற்கு வாய்ப்பும் அப்பொழுதே ஏதாவது வேலையில்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

சேர்ந்து பணத்தைச் சம்பாதிக்கவும் வசதி வேண்டும். நம்மிடையே எம்.ஏ., பி.ஏ. படித்தவர்கள் அமெரிக்காவில் போய் எம்.எஸ்., எப்.ஆர்.சி.எஸ். படிக்கப் போகிறார்கள். அவர்களுக்குத் திடீரென்று ரூ. 500 தேவையென்றால், மாலை நேரத்தில் பத்திரிகைகளைப் பார்த்து, இந்த ஓட்டலில் 'கிளின்' செய்தால் கிடைக்குமென்று போகிறார்கள். இங்கே வேண்டுமென்றால், யாரிடம் கடன் கேட்பது என்று யோசிக்கிறார்கள். காரணம் ஓட்டலில் 'கிளின்' செய்தால் இங்கே ரூ. 1.50, அங்கே ரூ. 500. ஆகவே, இந்த மாதிரி உடலுழைப்பு வேலைகளுக்குச் சம்பளம் உயர வேண்டும். இதை நான் சொன்னால், ஒப்புக் கொள்ளுவார்களா என்பது தெரியாது. உடலுழைப்பு வேலைக்கும் நியாயமான சம்பளம் வேண்டும். இப்பொழுதைய சூழ்நிலை அமைப்பில் மூளை உழைப்பு கஷ்டம் என்று அதிகமாகக் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே அங்கே போய் மோதுகிறார்கள். உண்மை சூழ்நிலையைக் கவனிக்கிறபொழுது, அந்தச் சூழ்நிலையைக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்பொழுது உடலுழைப்பு வேலையைக் கல்லியோடு இணைக்க வேண்டும். பி.ஏ. படிக்கிறவன் வெளியில் வருகிறபொழுது, ஒரு தொழிலிலோ, விவசாயத்திலோ வேலை செய்யவேண்டும். அதைத்தான் முன்பும் சட்டசபையில் குறிப்பிட்டேன். என்னுடைய கல்லூரியில் கூட இதை அடுத்த ஆண்டு மாதிரியாக வைக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். கோவை பல்கலைக் கழகத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிறோம். பி.ஏ. படிக்கிறவர்கள் ஒருநாள் விவசாய வேலை முழுவதையும் செய்து சர்டிபிகேட் கொடுக்க முனைந்திருக்கிறோம். இண்டஸ்ட்ரியல் யூனிட் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தி, ஒருநாள் விவசாய வேலையிலும், இன்னொரு நாள் தொழிற்சாலையிலும் வேலை செய்து சம்பளம் பெற்று, சர்டிபிகேட் எக் சாமினேஷன் எழுதி அத்துடன் வெளியில் வருகிறார்கள். ஒரு வாரம் என்றால், இப்பொழுதைய பாடத் திட்டத்தில் 30 வகுப்புகள் ஹ்யூமானிடீஸ், பி.ஏ. (எகானமிக்ஸ்)-க்கு 24 பிரியட் போதும். இப்பொழுது அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால் ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு பிரியட் கட் செய்து ஸ்டிரைக், சினிமா என்று போகிறார்கள். அதைத் தடுத்த முக்கிய வேலைகளில் ஈடுபடுத்தலாம். ஒவ்வொரு விவசாயக் கல்லூரியையும் ஒரு விவசாயத் தொழிற்சாலையாக மாற்றவேண்டும். பள்ளிகளோடு தொழிற்சாலைகளும் வரவேண்டும். இந்த மாதிரியான திட்டங்கள் வரவேண்டும். இவைகளை ஆராய்ந்து, அரசும் மற்றவர்களும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு இந்த ஆளுநர் உரையில் எனக்கு இடம் தந்து, கருத்துச் சொல்ல அனுமதித்த துணைத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து, ஆளுநர் அவர்களின் உரை இந்த அரசின் நல்ல சாதனைகளை நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் வெளி உலகிற்கும் எல்லோருக்கும் திறந்து காட்டுகிற நல்ல அமைப்பாக அமைந்திருக்கிறது. இதை பயன்படுத்தி இந்த அரசை ஊக்குவித்து நல்ல பலன் பெற முயலலாமென்று கூறி விடை பெறுகிறேன்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 பிப்ரவரி 6]

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர்: இன்றைய அலுவல்கள் 7-00 இத்துடன் முடிவுற்றன. மன்றம் மீண்டும் நாளை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும். **பி.ப.**

பின்னர், மன்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

4. மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

22. Order issued with G.O. R. No. 2597, Revenue, dated the 4th December 1972 in regard to exemption from liability to entertainments tax and additional surcharge on entertainments tax to the film show organised by N. S. N. Children's School, Madras-44 at 10 a.m. on 5th December 1972 at Devi Paradise Theatre for raising funds for providing midday meals etc., to poor students. [Laid on the table of the House under section 16 (4) of the Tamil Nadu Entertainments Tax Act, 1939 (Tamil Nadu Act X of 1939).]

23. Notification issued with G.O. Ms. No. 20, Transport dated the 14th January 1973 making the rules of the Tamil Nadu Stage Carriages and Contract Carriages (Acquisition) Ordinance, 1973. [Laid on the table of the House under section 32 (4) of the Tamil Nadu Stage Carriages and Contract Carriages (Acquisition) Ordinance, 1973 (Tamil Nadu Ordinance 1 of 1973)].

B. Reports, Notifications and other Papers.

Nil.